CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"THEY THAT ARE IN THE FLESH CANNOT PLEASE GOD."
Rom. 8 : 8

JUNE 2nd 1961 - No. 498 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

MIDDEN IN DE GESCHIEDENIS

Iemand moet wel op een zeer uitzonderlijke wijze uitblinken, wil hij door zijn tijdgenoten als een "held" of een "groot man" worden aangemerkt. Groten en helden behoren voor ons besef tot het verleden en wij zoeken hen niet onder degenen, die gelijk met ons leven. Degenen onder ons, die de tweede wereldoorlog hebben meegemaakt, weten waarschijnlijk niet zoveel van de toen bevelvoerende generaals als van mannen als De Ruyter en Tromp.

Hoe men dit verschijnsel ook verklaren wil, er blijkt duidelijk uit dat wij de neiging hebben om de historie in menig opzicht een andere waarde toe te kennen dan de tijd waarin wij leven. De geschiedenis heeft voor ons besef iets aantrekkelijks, maar tegelijkertijd iets onwerkelijks. In het verleden zijn dingen gebeurd en hebben mensen geleefd, die wel pasten in hun tijd, maar die wij maar heel moeilijk in onze dagen kunnen verplaatsen.

Dit ervaren wij in het bijzonder met Pinksteren en de tijd daarna. Als wij lezen wat er op de eerste Pinksterdag gebeurde en wat de apostelen deden op de daaropvolgende dagen, dan bekruipt ons onwillekeurig een verlangen om dit eveneens mee te maken. Menige jongen (en misschien ook wel menige man) kan jaloers worden op Petrus, van wie vermeld wordt dat zijn schaduw alleen al voldoende was om zieken te genezen (Handelingen 5 : 15). Vooral degenen onder ons, die actief deelnemen aan de evangelisatie, zullen de gedachte wel eens voelen opkomen, dat het voor de apostelen veel gemakkelijker is geweest om het evangelie te brengen. Stel voor dat wij onze prediking vergezeld konden laten gaan van "krachtige tekenen en wonderen". Dat zou het werk niet alleen gemakkelijker, maar ook mooier en althans aantrekkelijker maken.

Dan komt als vanzelf de vraag op, waarom dat toen wel kon en nu niet. Dan zijn wij geneigd onszelf en elkaar te beschuldigen van gebrek aan geloof. En dan worden wij misschien wel een beetje jaloers op de zogenaamde "faith healers", de mensen van de genezing-op-het-gebed, die dan toch maar iets laten zien van wat er in die eerste christengemeente leefde.

Intussen bemerken wij echter niet, dat door zo te denken en te spreken, wij **tegenover** de geschiedenis komen te staan in plaats van **erin**. De historie wordt iets onwezenlijks voor ons, iets wat alleen maar geweest is en niet meer terugkomt. Dan heeft zelfs het Pinksterfeest iets weemoedigs en de grootste waarde van de historie gaat voor ons verloren.

Als geschiedenis ons alleen maar iets vertelt van de grote dingen uit het verleden, dan hadden wij het beter niet kunnen weten. Dit geldt dan voor de geschiedenis in het algemeen, maar voor de Bijbelse geschiedenis in het bijzonder.

Hoe moeten wij toch aan met al die geschiedenissen, die ons in de Schrift worden gegeven? Wat helpt het ons te weten, dat Noach met zijn gezin in de ark was en dat verder elke levende ziel verdronk? Wat hebben wij er aan te weten dat Abraham emigreren moest naar een onbekend land en dat Lot nog juist bijtijds aan de verwoesting van Sodom ontkwam? Welke betekenis heeft het dat wij kennis nemen van de "romance" tussen Boaz en Ruth en dat ons verteld wordt, dat Mordechai niet terugkeerde naar Palestina, waardoor zijn nichtje Esther koningin werd? Wat zegt ons dit alles, als wij er alleen maar oude verhalen in lezen en geen oog hebben voor dat ene, grote werk Gods in de verlossing van Zijn volk?

Is dit niet de boodschap, dat die verlossing even werkelijk is voor ons vandaag als het was voor het gezin van Noach? En dat die verlossing doorgaat, ook al wordt de gehele wereld rondom Lot verwoest — doorgaat ook al trouwt het verbondskind Esther met een heidense tyran — doorgaat ook al gaat de jood Elimelech met materiële oogmerken in een heidens land wonen?

Het is het ene grote verlossingswerk, waardoor mensen — naar ziel en lichaam — worden gered, als de patienten herstel ontvangen wanneer de schaduw van Petrus op hen valt. Het gaat niet om Petrus en het gaat niet om de apostelen, maar het gaat er om dat God de mensen tot Zich trekt.

Het gaat er niet om **wanneer** wij leven, maar **dat** wij leven en dat wij begrepen zijn in dat ene plan van God, voor Wien duizend jaren zijn als één dag en één dag als duizend jaren. Wat op Pinksteren en vlak daarna is gebeurd, is niet voorbij. Dat is even reëel als dat wij vandaag leven.

In de historie laat God ons zien hoe Hij bezig is de wereld te redden in Zijn Zoon. In die historie plaatst Hij ons **middenin**. Wij maken er deel van uit. Wij zijn er, indien wij geloven, helemaal bij betrokken — ook betrokken bij de wonderen van Pinksteren — ook betrokken bij de wonderen die de Heiland zelf heeft verricht.

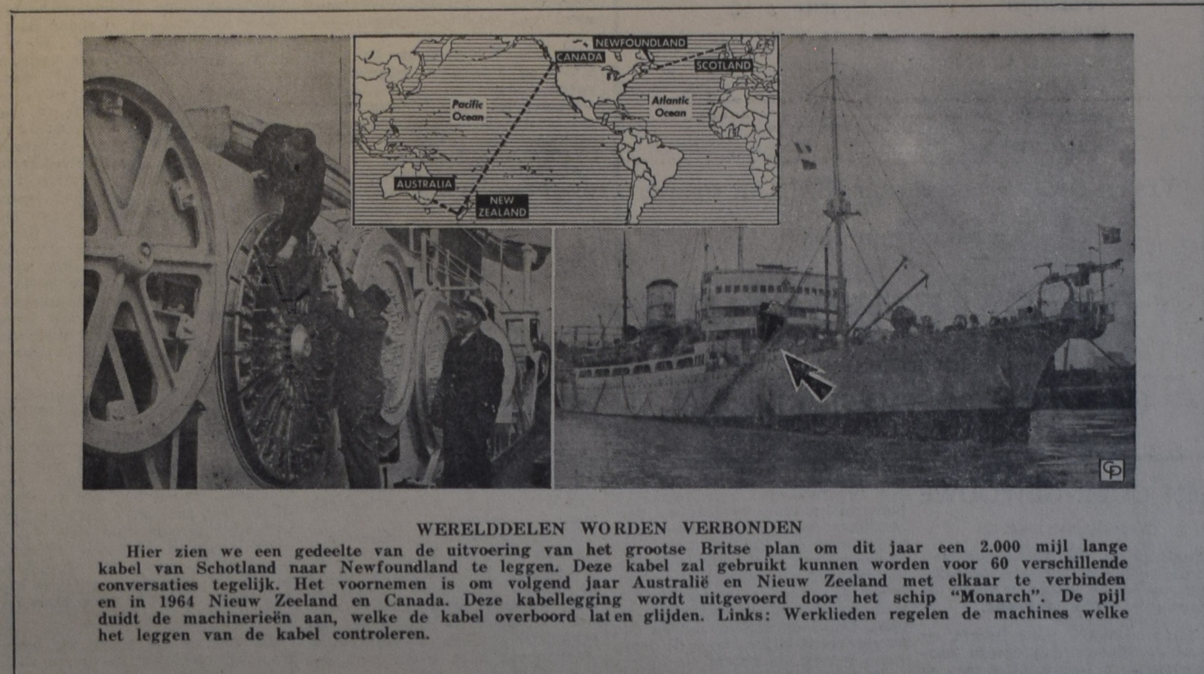
Dit is juist het machtige in dat bekende hoofdstuk Hebreën 11. Dat is maar geen lijst van wat wel eens de "geloofshelden" worden genoemd. Het gaat niet om die mensen. Er zijn er zelfs bij van wie wij maar heel weinig weten (Barak, Jephta). Het gaat om het verlossingswerk van God, waarin Hij die mensen gebruikt heeft, even zeker als Hij ons gebruikt. Let maar eens op hoe Hebreën 11 eindigt: "Alzo God wat beters over ons voorzien had, **opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.**" Die "geloofshelden" zijn zonder ons niet volmaakt, en wij zonder hen niet.

Dat is historie. Dat is ook de historie van Pinksteren, waar een gelovige nimmer **tegenover staat, maar middenin.**

In vele gezinnen onder ons is men na Pinksteren verder gegaan met het lezen aan tafel van de Handelingen. Hoe lezen wij? Als belangstellende toeschouwers, die wel geïnteresseerd zijn in de groei van die eerste kerk? Dan zal ons veel ontgaan. Het is de geschiedenis van onze Kerk, of beter: van Gods Kerk, waarvan wij deel mogen uitmaken.

Wat God met deze Kerk en met die apostelen deed, deed en doet Hij met ons. En dat werk is de verlossing van ons leven en het toebereiden tot Zijn dienst. Dat is zalig, vol zijn. Vol zijn van God in alles, in lichaam en ziel, opdat Hij Zich in ons terugvinden kan, want daartoe heeft Hij ons gered en daartoe heeft Hij ons Zijn Geest gegeven.

D. F.

WERELDDELEN WORDEN VERBONDEN

Hier zien we een gedeelte van de uitvoering van het grootse Britse plan om dit jaar een 2.000 mijl lange kabel van Schotland naar Newfoundland te leggen. Deze kabel zal gebruikt kunnen worden voor 60 verschillende conversaties tegelijk. Het voornemen is om volgend jaar Australië en Nieuw Zeeland met elkaar te verbinden en in 1964 Nieuw Zeeland en Canada. Deze kabellegging wordt uitgevoerd door het schip "Monarch". De pijl duidt de machinerieën aan, welke de kabel overboord lat en glijden. Links: Werklieden regelen de machines welke het leggen van de kabel controleren.

EEN OUDE GETROUWE

Heel vaak ziet men, dat zaken, die zo gewoon zijn, dat men er niet meer over spreekt, van het grootste belang zijn. Men leest over de zes en de zeven, onderscheidenlijk aanduiding voor de staten van de Europese economische Gemeenschap en die van de Europese vrijhandelsassociatie. Men hoort van een bijeenkomst van de Zuid Oost Aziatische verdragsorganisatie, waarin men maatregelen beraamt over de zelfstandigheid van het kleine gebied van Laos. Kennedy doet aan Canada voorstellen om toe te treden tot de Amerikaanse unie, waarin men alle staten van het westelijk halfrond poogt te bundelen. De organisatie van de Verenigde Naties wordt becritiseerd, zulks vooral om het onvermogen in Kongo enigszins menselijke toestanden in het leven te roepen. Maar betrekkelijk weinig spreekt men over de Noord Atlantische Verdragsorganisatie, terwijl het toch vast staat, dat het middelpunt van alles is juist dit verbond van vrije staten, dat zich uitstrekt van Canada over IJsland tot Portugal en Griekenland. Een alliantie enig in de geschiedenis, omdat zij volken van verschillende grootte en belangrijkheid georganiseerd heeft tot één doel, namelijk de verdediging van de vrije wereld tegen de overheersing van een allen bedreigende macht.

Gedurende de laatste weken is er een belangrijke verandering gekomen in de leiding van de Navo, doordat de Nederlandse oud-minister Stikker secretaris-generaal is geworden. Bovendien is er een vergadering gehouden van de ministers van buitenlandse zaken van alle Navostaten, waarin gewichtige zaken zijn besproken.

Wij willen een en ander nader bezien.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Eigenlijk is het bestaan van de Navo een aanklacht. Een aanklacht tegen het onvermogen van de organisatie van de Verenigde Naties. Indien deze alleen leden had toegelaten, die bereid waren te handelen overeenkomstig haar doelstellingen, namelijk de eerbied te handhaven van gesloten verdragen en de waarborgen te versterken van de rechten van de mens en van de menselijkheid, zou een afzonderlijke verbintenis tussen de landen om de noordelijke helft van de Atlantische Oceaan niet nodig zijn geweest. Maar een van de leden, namelijk Rusland, deed een militaire aanval op het hart van Europa, namelijk Tsjecho Slowakije, een aanval zonder wapens,

DIRK U. STIKKER
oud-minister van Nederland, is onlangs benoemd tot secretaris-generaal van de "North Atlantic Treaty Organization".

maar alleen door gebruikmaking van een soort vijfde kolonne. Van dat ogenblik af stond het vast, dat men met Rusland de vijand binnen de Verenigde Naties had gehaald. En Rusland werd voortgedreven door een ideologie, die de doodsvijand was van de christelijke grondslagen van de westerse samenleving. En omdat men kon voorzien,' dat de macht van Moskou niet zou blijven staan in Praag en bij het ijzeren gordijn, dat de Duitse eenheid verstoorde, verenigden zich een aantal staten in de Noord Atlantische verdragsorganisatie: Het was toen 4 April 1949. De aanhef tekent duidelijk de bedoeling. De verdragsluitende partijen bevestigen hun geloof in de doelstellingen en de beginselen van het charter van de Verenigde Naties en hun wens in vrede te leven met alle volken en regeringen. Zij hebben besloten en besluiten die vrijheid te beschermen, evenals hun gemeenschappelijk erfgoed en de beschaving van hun volken, hetgeen alles gebaseerd is op de beginselen van democratie, individuele vrijheid en de heerschappij van het recht.

...Daartoe hebben zij besloten hun machtsmiddelen te verenigen, ter gemeenschappelijke verdediging en ter handhaving van vrede en veiligheid.

Van belang is ook artikel 2, waarin staat: De partijen willen bijdragen tot de verdere ontwikkeling van vreedzame en vriendschappelijke betrekkingen tussen de volken onderling, door eigen vrije instellingen te versterken, door bij de bondgenoten beter begrip te ontwikkelen van de beginselen, waarop deze instellingen zijn gegrond. Zij zullen er naar streven conflicten in hun internationale economische politiek uit de weg te ruimen en economische samenwerking te bevorderen.

Een aanval tegen een vàn de partijen zal betekenen, dat allen zich als aangevallen beschouwen. Evenwel is ten aanzien van de gebieden buiten het eigen gebied van partijen een zekere beperking aangebracht. Zo waren de Navo-bondgenoten niet verplicht gewapend op te treden tegen Rusland, toen dit Hongarije aanviel. Het was niet een aanslag op het grondgebied van een der partijen.

Onder leiding van enkele bekwame militairen is de kracht van de Navolanden zeer versterkt. Vijftien in getal, zijn zij wat militaire sterkte betreft nog niet de gelijke, laat staan de meerdere van de communistische wereld. Maar door het bezit van atoomwapens en in het bijzonder van polarisraketten voor duikboten is het geleidelijk toch een zeer riskante onderneming geworden, indien men het Navobondgenootschap zou aanvallen. Vooral, omdat dit verbond anders dan in 1939 en 1940 is geschied, het een aanvaller onmogelijk maakt verschillende staten achtereenvolgens te onderwerpen. Er is eenheid gebracht in bewapening, grotere eenheid in de wijze van aanvoering. Bovendien is er toenadering gekomen tussen regeringen, die steeds tegenover elkaar gestaan hebben, bijvoorbeeld

(Vervolg op pag. 2)

EEN OUDE GETROUWE

(Vervolg van pag. 1)

Frankrijk en de Duitse Bondsrepubliek. En de culturele toenadering tussen de volken is onder de Navoleden sterk gegroeid.

Maar ondanks alles wordt er door de Navoleiding steeds aangedrongen op versterking van de machtsmiddelen, van het schild en het zwaard. Vandaar dat men zo verrast was door het aanbod van Kennedy een zeestrijdmacht te vormen met atoomraketten, terwijl deze onder beheer zou staan van de Navoleiding. Tot dusver hadden de Verenigde Staten steeds geweigerd de beslissing over het gebruik van atoomwapens uit handen te geven. Men wilde naast de bestaande atoommachten, waartoe ook Frankrijk gerekend wenste te worden, nimmer een afzonderlijke Navo-atoommacht erkennen. Immers dan zouden ook andere regeringen over het al of niet gebruik maken van atoomwapens gaan meespreken.

Evenwel stelde Kennedy daar een voorwaarde tegenover. De Navo moest dan overgaan tot versterking van de conventionele strijdmiddelen. Immers het is de bedoeling van de Verenigde Staten, dat bij kleine conflicten alleen gebruik zal worden gemaakt van tanks en andere conventionele wapens. De atoomwapens zouden dan gereserveerd blijven voor de derde wereldoorlog als geheel.

De Verenigde Staten zouden dan bereid zijn hun strijdmacht in Europa te handhaven en verder de beweeglijkheid verhogen. Daardoor zou het gehele Natogebied beter verdedigd kunnen worden.

Evenals vorige jaren werd voornamelijk van uit Turkije aangedrongen op de geestelijke defensie. Men wil daar het communisme in de eerste plaats ideologisch bestrijden. Men vreest anders, dat misschien de tanks en de vliegtuigen in orde zijn, maar dat de man, die beide moet bedienen, onvoldoende geestelijke weerbaarheid bezit. Over het algemeen is dit voor West Europa minder nodig, omdat de arbeiders daar voldoende ontwikkeld zijn, om te begrijpen, dat de arbeiderstoestanden in het paradijs van Moskou veel slechter zijn dan in het westen. Waarschijnlijk heeft men vooral in Rusland het meest geluisterd naar de verklaring omtrent West Berlijn, die alle illusies, voorzover nog in Moskou aanwezig, omtrent een westers terugtrekken uit deze stad zal hebben weggenomen. Daartegenover zal het lid Portugal het weinig op prijs hebben gesteld, dat het enkele raadgevingen kreeg over de behandeling van de opstandige beweging in zijn Afrikaanse gebieden.

Tegen alle oorspronkelijke veronderstellingen in, schijnt Kennedy evenals zijn daarom veroordeelde voorganger Eisenhower, gebruik te gaan maken van persoonlijke ontmoetingen, inplaats van gebruik te maken van de gewone diplomatieke kanalen. De Amerikaanse president verdedigt zich tegen deze afwijking van zijn oorspronkelijke voornemens door deze ontmoeting in Wenen voor te stellen als een gewone kennismaking. Hij kan echter niet verhinderen, dat men in Moskou, na het gebeuren in Laos en Cuba, met meer vertrouwen de toekomst tegemoet ziet dan de eerste burger van de Verenigde Staten. Deze zal veel steun moeten genieten van de bekwame minister van Buitenlandse Zaken Rusk en van een mogelijke steun uit de Senaat. Anders vrezen wij voor de uitslag.

GEEN GELDIG GEWETENSBEZWAAR

Dit werd gezegd door Mr. Patric O'Keeffe, vertegenwoordiger van de National Union of Public Service Employees (NUPSE, Local # 808, CLC), naar aanleiding van een brief die door Mr. L. De Haan en Mr. G. Bonvanie van Toronto aan de Board of Education van de Township of Etobicoke gezonden werd.

Wat was er aan de hand?

De caretakers in dienst van de Board of Education van Etobicoke, een voorstad met meer dan 100,000 inwoners in het westelijk deel van Metropolitan Toronto, hadden zich voor het merendeel aangesloten bij bovengenoemde vakbond. Dit vond plaats omstreeks het midden van vorig jaar, en een collectieve arbeidsovereenkomst werd eind December 1960 afgesloten.

Uiteraard hadden de heren De Haan en Bonvanie, tezamen met enige anderen, al eerder protest aangetekend tegen de gang van zaken, voornamelijk omdat zo'n overeenkomst vaak gelijk een "closed shop" clausule bevat.

Ondanks de uiteenzetting destijds schriftelijk door hen gegeven, werd een clausule opgenomen, welke, vertaald, luidde: "Er wordt van elke werknemer verlangd dat hij een machtiging tekent waarbij de Board of Education gemachtigd wordt "dues" van hun betaling af te houden".

Het woord "dues" werd gebruikt, waarmee *niet* bedoeld werd lidmaatschapsgelden, maar een betaling voor de diensten van de union. Met andere woorden, men behoefde geen lid te worden, maar er werd *wel* financiele bijdrage verlangd.

Inderdaad, het gaat er dan niet om, of men een actief meelevend, *overtuigd* lid is, zolang het geld maar binnenkomt!

Er staat echter in voornoemde clausule *niet*, dat het betalen van gelden een voorwaarde is om bij de "Board" werkzaam te zijn. Dit moet namelijk uitdrukkelijk worden vermeld, bijvoorbeeld als volgt: "It shall be a condition of employment that every employee signs a card . . . etc".

Desondanks deed begin van dit jaar, naar verluidt, het gerucht de ronde, dat men, indien men de machtiging niet tekende, op straat zou worden gezet.

Met de principiële en morele steun van vrienden en mede-kerkleden, gaven de heren De Haan en Bonvanie echter niet toe.

Zelfs toen zij kortgeleden een brief van de Board of Education ontvingen, waarin hen werd medegedeeld dat zij voor 12.00 uur 's middags, 23 Mei 1961, moesten besluiten wat te doen, daar de Board anders 'genoodzaakt zou zijn hun diensten te beeindigen".

Deze werknemers hebben toen een schrijven overhandigd aan hun superieuren, waarin zij nogmaals duidelijk hun principiële bezwaren uiteenzetten.

Volledigheidshalve geven wij hier de tekst van deze brief onvertaald weer:

Weston, Ontario
May 22, 1961.

The Board of Education for
the Township of Etobicoke.

Gentlemen:

We, the undersigned, employed with the Board of Education would like to bring the following to the Board's attention.

It is our conviction that the monopolistic provisions, e.g., closed shop, union shop, compulsory checkoff, etc., quite often included in collective agreements negotiated between unions and management are in direct conflict with the principles of freedom mentioned in section 3 and 48 of the Ontario Labour Relations Act. The Bill of Rights recently enacted by the Canadian Parliament also guarantees every citizen freedom of association — which includes the freedom not to associate. We hold that, in spite of the fact that union men in general, and union leaders in particular, argue that every worker benefits by the activities of the union and consequently should belong and contribute to such a union, this matter of membership or financial support should be left to the voluntary choice of the individual worker. It seems to us that this freedom of choice ought to be guarded by every man and woman who cherishes our precious liberties.

In defending compulsory unionism the labour movement is guilty of faulty and dangerous reasoning, for it sets itself up as the sole judge of the consciences of men. It, in effect, decides for every worker what is good and worthwhile and it makes these decisions solely on the basis of materialistic considerations.

We believe that, although labour organizations have the right to operate and often have brought about improvements in wages and working conditions, they have no business to destroy our right to join or financially support or refrain from joining or financially supporting a certain organization. This matter weighs especially heavy upon our consciences because of the unchristian and dictatorial methods employed by many labour unions. We believe that also the National Union of Public Employees, C.L.C. is guilty in this respect. As a matter of fact, the president of one of its affiliates said in November 1960 in connection with the dispute between Local 43 and Metro and Toronto Administrations "Labour Minister Daley and the act (Labour Relations Act) can be damned." We believe that, ultimately, the decision regarding membership or non-membership, support or non-support, should not be made on the basis of materialistic considerations but ethical and spiritual standards and values derived from the Bible should determine the stand of the individual, at least, an opportunity must always be available for those who wish to do so. This opportunity is denied under the closed shop and union shop system and these same objections can be brought against the compulsory checkoff system. We have serious conscientious and religious convictions against the above mentioned systems.

Since the Canadian Labour Congress (Local No. 808 is an affiliate of the C.L.C.) and the C.C.F. are planning to establish a political party whose policies and program of principles conflict with our Christian principles, and in view of the fact that the C.L.C. and its affiliates support this New Party with finances obtained through membership dues, our objections to joining or supporting Local No. 808 have only become stronger and more serious.

In view of the above, we hereby notify you that we do not wish to financially support the National Union of Public Employees, C.L.C., Local Union No. 808, which is a party to the collective agreement between the Board and this union. While we do not like to cause the Board any unnecessary difficulties, our legal adviser informs us that according to his interpretation of the agreement (Article 6) it is *not a condition of employment* to pay dues to the Union.

We sincerely hope that the Board will give due consideration to our sentiments.

Sincerely,
G. J. Bonvanie.
L. C. De Haan.

c.c. McCarthy and McCarthy,
330 University Ave.,
Toronto, Ontario.

Zij werden 12.00 uur 's middags *niet* ontslagen, dit zou in strijd geweest zijn met de bepalingen van de bestaande collectieve arbeidsovereenkomst. Hen werd medegedeeld, dat de brief aan een zitting van de "Board of Education" zou worden voorgelegd. Deze zitting vond plaats 's avonds, Woensdag 24 Mei 1961. Daar de mannen zelf die avond moesten werken, was een groep van negen personen, vrienden en mede-kerkleden, die avond daar aanwezig, teneinde de uitslag van de Board te vernemen.

De aanwezigheid van deze mensen maakte klaarblijkelijk grote indruk op de leden van de Board en van de pers.

Daar de Board deze aangelegenheid in gesloten zitting wilde bespreken, is van de feitelijke beraadslagingen weinig bekend.

Wel werden na afloop van de bespreking, die ongeveer anderhalf uur duurde, enige mededelingen gedaan, die ook 's daags daarna in de dagbladen verschenen en in radio verslagen werden aangehaald.

Zo zei volgens de "Toronto Daily Star" en de "Globe and Mail" de Chairman van de "Board of Education", Mr. John Parker: "We are not going to fire the two men until we have exhausted every possible means of keeping them and until we are in receipt of a court order saying we must".

"The Toronto Telegram" o.a. rapporteerde dat Mr. Parker ook had gezegd dat de brief waarin met ontslag gedreigd werd, een fout was en dat deze brief niet met goedkeuring van de Board was geschreven.

Inderdaad zeer bemoedigende en positieve uitspraken namens de Board of Education. Het duurde natuurlijk ook niet lang voor de Union zijn opinie ten beste ging geven. Vandaar het opschrift boven dit rapport.

Volgens de "Globe and Mail" werd letterlijk gezegd door Mr. Patrick O'Keeffe: "They do not have a valid Christian or conscientious reason for opposing our democratic union". Deze uitspraak bevestigt wel duidelijk hetgeen in bovengemelde brief aan de "Board of Education" werd geschreven, namelijk dat de unions voor zichzelf het uitsluitend recht voorbehouden, als rechter over het geweten van mensen te oordelen.

Dat Mr. O'Keeffe nog niet eens precies weet waarover hij spreekt blijkt als wij lezen dat volgens hem de argumenten van de twee employees een poging zijn "apartheid" in de Canadese arbeidswereld in te voeren.

Voorts zei Mr. O'Keeffe dat deze mensen hun eigen Christelijke vakorganisatie willen, een voortzetting, volgens hem, van het soort organisatie in Holland en in Zuid Afrika, maar, zei hij: "it has no place on the Canadian Labor Scene". Wel, dat weten we nu tenminste.

De "Globe and Mail" haalt Mr. O'Keeffe zelfs aan als gezegd hebbende: "They're not opposed to unions; they're opposed to non-Christian Reformed Church unions". 's Mans verwarring is wel groot!

Het is zelfs niet nodig hier commentaar op te geven, de brief die aan de "Board of Education" gezonden werd spreekt wel zeer duidelijke taal.

Slechts een enkele opmerking in het algemeen.

Horen wij in onze kringen niet vaak de klacht dat het zo moeilijk is positief Christelijk te getuigen in onze Canadese samenleving?

Inderdaad, moeilijk is het wel, maar onmogelijk zeer zeker niet. Moeilijk is het, omdat wij "schade" moeten lijden, financieel wellicht en ook zullen wij er 's nachts wel eens van wakker liggen.

Maar is het geen geweldig getuigenis dat er van ons uit kan gaan, als wij staan, tesamen, als levende strijders voor God's Koninkrijk?

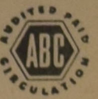
Heus, dan zijn de aantijgingen niet van de lucht, erg lelijke aantijgingen, en onwaar ook.

Maar is er dan ook niet die geweldige belofte aan ons, waarvan de Apostel Paulus schreef: "Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in den Here"?

H. Kuntz

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Kom mijn Lieve Lammetje . . .

door Dr. R. Kooistra

III.

We zien nog steeds het zwarte schaap Mary achtervolgen.

In de U.S.A. zijn de gemoederen verhit geraakt over de nieuwe maatregelen ter bevordering van het onderwijs tot een bedrag van $ 2.3 billioen, waarbij de Rooms-Katholieken hebben gevraagd om een aandeel van dit bedrag voor hun eigen scholen. De oude en stokoude paarden worden van stal gehaald en moeten dienst doen om het volk te overtuigen dat onderwijs en godsdienst niet met elkaar te maken hebben.

Zo schrijft **The New Republic** (geciteerd in Time van 24 Maart l.l.):

"The state is committed to exerting a secular, unifying, equilitarian force. To accept the principle of general support of public and private schools equally out of public funds is to abandon the mission of the state."

Hier ontmoet U het oude liberalisme ten voeten uit.

Erger is nog, dat een man als Reinhold Niebuhr, die als "gezaghebbend woordvoerder" voor de protestanten wordt beschouwd, zich aldus uitlaat:

"A religiously pluralistic and semi-secular society cannot afford to imperil the unity of a people through a pluralistic school system, the heterogeneity of which would be aggreviated by tax support of religious schools. We cannot afford this divisiveness in our education and in our national life."

Een andere kerkelijke woordvoerder, nl. Dr. W. A. Criswell in Dallas, "Pastor of the world's largest Baptist Church", laat zich aldus uit over het subsidie-vraagstuk:

"The gift of America to civilization is the doctrine of the separation of Church and State. If the wall is breached separating Church and State, it will be done through the use of public tax moneys to support clerical institutions. Our part ought to be to stand behind President Kennedy and the Constitution."

Het getal van dergelijke uitspraken zou gemakkelijk vermeerderd kunnen worden. Het grote gevaar is nu, dat onze leidslieden deze min of meer klakkeloos zouden overnemen en daaraan argumenten zouden gaan ontlenen voor hun betoog tegen het vragen en eventueel aanvaarden van "federal aid". Maar zegt het ons iets, dat een man als Reinhold Niebuhr of de dominee van de grootste Baptistische kerk ter wereld zich keren tegen subsidie? Ik meen, dat het antwoord op deze vraag beslist ontkennend moet luiden. Volgens hetgeen ze schrijven zijn deze mensen overtuigde voorstanders van de openbare school en haar systeem. Geen wonder dat ze Mary, het Amerikaanse schoolkind willen beschermen tegen het zwarte schaap dat haar op de hielen zit. Deze mensen hebben de betekenis van het bijzonder onderwijs niet gezien. Deze mensen zijn waarschijnlijk in hun kerkelijk leven al slachtoffer geworden van de eenheids-geest van de "community", zij hebben hun kerk dienstbaar gemaakt aan het welzijn van die community als geheel en zien de critische functie van de kerk niet meer wat betreft de inhoud van het geloof. Daarom is voor hen de openbare school eigenlijk de vervulling van hun wens. De maatschappij is volgens hen al lang gekerstend en men begeert niet de kerstening van de samenleving door de bijzondere school. Van steun van die zijde dienen we dus niet gediend te zijn.

Niebuhr is alleen maar bang voor verdeeldheid in het onderwijs en in het nationale leven. Wat is dit anders dan pleiten voor een kleurloze algemeenheid? Zoek de grootste gemene deler uit van alle overtuigingen waarin "vaderlandsliefde" een rol speelt en zeg dan maar: dit is nu de wezenlijke wortel van alle waarachtige vaderlandsliefde. Ik denk dat je op deze manier niet veel vaderlandsliefde van gehalte overhoudt. Als men dit consequent gaat doorvoeren, dan is er van de Bijbel ook al niet veel meer te zeggen, dan dat het een belangrijk boek is voor het verstaan van de Amerikaanse cultuur.

En de dominee van de grootste Baptistische kerk ter wereld kan over bijzondere scholen alleen schrijven als "clerical institutions", monsterlijke instellingen blijkbaar uitgebroed door fanatieke kerkleiders. Deze dominee zal zelf wel niet zo fanatiek zijn, anders was hij misschien nooit predikant van de grootste baptistische kerk geworden.

Deze woordvoerders zouden het heel goed eens kunnen zijn met het oude liberalisme in Nederland, dat volgens Chantepie de la Saussaye betoogde: "Houd uw geloof voor u als een heilige relikwie in uw binnenkamer, achter slot; maar de maatschappij moet geregeerd worden naar beginselen van algemene zedelijkheid, algemene menselijkheid, algemene godsdienstigheid. Algemeen, dat is het geliefkoosd woord; dus dit algemene niet in de binnenkamer, maar in de maatschappij, in de officiële school." (Overgenomen uit een hoofdartikel van T. M. Gilhuis, in "Trouw" van 23 Oct. 1960.)

Dan heeft Rev. Peter van Tuinen het goed begrepen, als hij over die "algemeenheid" schrijft in The Banner van 14 April l.l.:

"Does the fragmentation of the American population into several religious groups endanger American public unity? Does the fragmentation of the American public in citizens of 50 separate states endanger American unity? We certainly do not want the kind of unity that will be created by one federally controlled educational program." Daarom komt Peter Van Tuinen tot de scherpzinnige conclusie: "There may well be good reasons why any particular organization of non-public schools may not wish to accept federal, or any kind of public (!, R.K.), aid. But these are not reasons for the Federal Government to withhold such aid."

We zijn blij, dat het vraagstuk van alle kanten aan de orde gesteld wordt in onze dagen. Ook verheugt het ons, dat er meer en meer stemmen gehoord worden van onze broeders ten Zuiden van de grens tussen Canada en de U.S.A., die blijk geven het probleem in zijn belangrijkheid te doorgronden. Zo heeft Dr. J. Marion Snapper een zeer lezenswaardig artikel geschreven in The Banner van 28 April l.l. getiteld: "Education, Pluralism and the Truth", waarin hij er op wijst dat de maatschappij en de staat gebaat zijn bij groepen (voluntary associations), die in het kader van de samenleving zich ten doel stellen allerlei activiteiten te ontplooien, afgedacht van de vraag of die activiteiten ook door de staat zelf ondernomen worden. De democratische staatsidee verdraagt eigenlijk geen monopolistische bevoorrechting van de staat zelf in onderwijsaangelegenheden. Dr. Snapper citeert een uitspraak van Max Lerner, waarin deze tot de conclusie komt: "Our future is going to depend upon small creative minorities who will be able to educate themselves, to sharpen their minds, their intelligences, and their wills until they become a sharp spearhead to pierce the darkness of the future."

Wie iets weet van het onderwijs op de Canadese **public** en **separate schools** zal het ongetwijfeld met mij eens zijn, dat Canada er bij gebaat zou zijn, dat een aantal **private schools** in staat zouden worden gesteld om geholpen door een althans gedeeltelijke subsidie een eigen onderwijssysteem te ontwikkelen waaraan de bestaande getoetst zouden kunnen worden. De overheden op het Noord-Amerikaanse continent zouden er goed aan doen zich eens op de hoogte te stellen met de meer pluralistische of pluriforme onderwijssystemen in vele Europese landen en zich af te vragen of het aanbieden van subsidie aan **private schools** van allerlei aard niet een eerste stap zou kunnen zijn op de weg van de zo noodzakelijke onderwijsverbetering. *) Onze grootste nood is de nood aan wel opgeleide mensen op elk gebied. In de onder-ontwikkelde gebieden dezer wereld, die in de meerderheid zijn, woedt de koude oorlog tussen het intellect van de vrije wereld en dat van de communistische. Elke bijdrage die de overheid van de vrije wereld zou kunnen leveren om de beslissing van deze veldslag, die nog wel enkele tientallen jaren duren kan, naar de gewenste kant te doen uitvallen, verdient overweging, aanbeveling en een zo spoedig mogelijke verwerkelijking. Naar mijn gedachte is de zaak van "federal aid" voor "private schools" helemaal geen zwart schaap, dat het Noord-Amerikaanse volkskind bang behoeft te maken, maar, integendeel, een lief lammetje, een heel lief lammetje zelfs, dat het domme kind kan helpen veel te leren. Want de staat is er niet bij gebaat dat het beginsel van de ware wijsheid alleen doorwerkt in de zeer beperkte kring van een bepaald ethnisch-gekleurd bevolkingsdeel.

R. Kooistra.

*) Ook onze Christelijke scholen, hoe lief we ze ook hebben, zijn tot nu toe niet veel meer dan scholen met de Bijbel. De leermethode voor de meeste vakken is die van de **public school**. En niet elke christelijke onderwijzer(es) kan een eigen christelijke didactiek zonder leermiddelen ontwikkelen.

ON YOUR WAY

"Go in this thy might."
(Judges 6:14)

God was having an appointment with someone He knew. It was the kind of appointment we cannot regard without a measure of holy jealousy. It was so real to the senses: to the eye and the ear. Gideon did not wonder if possibly he had been dreaming. He was so sure that he had actually seen and spoken to a messenger from God that he figured he was going to die. But the Lord reassured him.

It always strikes us that people in the Bible, when God speaks to them in person — which is after all a tremendous privilege — are so ready to argue with Him, the Holy One, whose words can not be doubted. It is the same here. When (the angel of) the Lord says: "The Lord is with thee, thou mighty man of valour", Gideon's comment is immediately: "Does not look as if He is." And then he goes on to **complain** about the desperate situation in which he and his whole people find themselves.

When man argues with God the usual line he takes is either contradiction or complaint, and often both. The origin of both is unbelief. Gideon is trying to prove that God is not for them. He sounds as if he had been waiting in a way for an opportunity to make this statement. It shows that he lacked the feelings, that could haven been natural to him as an Israelite in these circumstances: **repentance.**

That does not mean that we can not understand Gideon's reaction. Would you or I have reacted in a different way? Something along this line: "Lord, I am so glad to hear that you are still for us, because I knew that we deserved all these misfortunes and could not expect mercy." Repentance is a rare thing: complaint is the natural attitude to take, since human beings, even believers are inclined to be obsessed with the **results of sin, not with the guilt.**

When we think of the dozens of things we could point to, the moment God would make the statement "I am with you", the dozens of things that are in our way, frustrating our desires, our plans and our pursuit of happiness, things that we often blame our fellowmen for, when we think of all these things, we can understand Gideon.

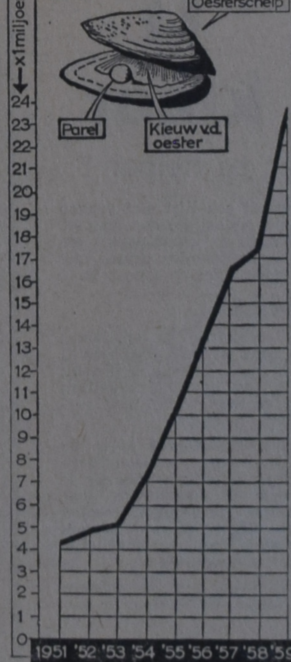
It looks as if God ignores this lack of humility in Gideon's case. He tells him "Go in this thy might". Gideon, be "on your way"!

But when we watch closely, we see that for Gideon "to go on his way" meant to act in faith; and to act in faith meant that he had to follow a program of two points. The first thing he had to do was to destroy the altar of Baal; in plain words: he had to remove sin, and break with the past. That is always the first step of a true faith. Instead of complaint: active repentance! And then we must be ready to build an altar to the Lord and make a sacrifice of true love and obedience to Him. We cannot be committed to the Lord so long as the devil has a firm foothold in our lives, and we know it! We cannot say that we have gone "in our might", that we are on our way, so long as our faith has not gone into action fighting and destroying the enemy, and building up the new life on the basis of God's grace.

To believe is to be on our way and stick to the program of God. That is the way in which He proves to us that He is with us: by telling us what faith in action means. But we must not forget that when the Lord says "in this thy might" He means: the might that becomes yours, the fitness you receive, from Me, through My Spirit and My power. Our might is His might, just like our way is His way.

H. Bade.

DE MENS MAAKT PARELS!
WAARDE JAPANSE UITVOER VAN KUNSTMATIGE PARELS

EEN SCHEEPSLADING PARELS VERNIETIGD . . . OM DE PAREL TE BESCHERMEN

De parel wordt gemaakt door de oester, als een vorm van bescherming tegen een binnengedrongen zandkorrel, diertje e.d. De oesters worden gevangen door oestervissers, die naar de oesters duiken om ze boven water te brengen. Per dag kan zo'n duiker 1000 tot 2000 oesters naar boven halen, die dan met een mes geopend worden om naar de parel te kunnen zoeken.

Dit laatste is een wisselvallige bezigheid, want de aanwezigheid van parels in oesters, is als een lot uit de loterij en alleen met zeer grote hoeveelheid oesters komt een duiker aan een redelijk bestaan. Het is echter zeer zwaar werk en de meeste oesterduikers sterven vroegtijdig. Gezien de wisselvalligheid van het "parelgeluk", is het geen wonder dat men gezocht heeft naar een goede methode om kunstmatig, natuurlijke parels voort te brengen.

Deze methode heeft men in Japan ontdekt. Men legt een stukje paarlmoer onder de kieuw van de oester en verkrijgt op deze wijze na 1—2 jaar een kunstmatige parel, die door de oester is geproduceerd. Deze kunstmatige parels zijn over het algemeen van goede kwaliteit en zijn slechts van de echte te onderscheiden als men ze breekt en op de doorsnede onderzoekt.

Het is dan ook geen wonder, dat de omzet van kunstmatige parels een geweldige vlucht heeft genomen. Bezat Japan omstreeks 1940 slechts ca. 100 parelkwekers, thans bedraagt dit aantal niet minder dan ca. 2600 kwekers! De kunstmatige parels zijn dan ook Japans grootste dollarinkomsten geworden. De parels gaan overigens niet alléén naar de Ver. Staten, totaal voert Japan ze uit naar 86 landen.

In onze grafiek geven wij een overzicht van de enorme ontwikkeling van de handel in kunstmatige parels. Men kan rustig zeggen dat deze grafiek gelijktijdig de wereldomzet van kunstmatige parels aangeeft, want Japan produceert 99% van de wereldproductie van deze parels.

De vorderingen die gemaakt zijn met de parelkweek zijn zo groot, dat men soms maatregelen moet nemen om de wereldmarkt niet te verstoren. Zo heeft men zich genoodzaakt gezien een scheepslading parels in zee te werpen, als waardeloos vuil, om de verhoudingen en de naam van de kunstmatige parels op de wereldmarkt, niet te storen.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

EVEN PRATEN....

Het is al weer een hele tijd geleden dat we eens met elkaar gepraat hebben. En er zijn in die tijd al weer een heleboel dingen gebeurd. In de eerste plaats is het wel vermeldenswaard, dat ik op bezoek geweest ben bij een honderdjarige. Dat is werkelijk een belevenis, hoor! Ze is inwoonster van het tehuis voor ouden van dagen in ons stadje. Geregeld ga ik daar bij die oudjes op visite en ze praatten allemaal de hele winter al over de maand Mei. Want dan zou "aunt Mary" 100 jaar worden. Aunt Mary zelf lachte maar eens wat, als je haar er naar vroeg of ze er óók naar uitzag. Ze naaide maar, steekje voor steekje, aan haar quilts. Negen quilts heeft ze in de afgelopen wintermaanden gemaakt. Alles met de hand. En gedurende de drie jaren, dat ze nu in het rustoord verzorgd wordt, heeft ze meer dan veertig paar kussenslopen omgehaakt. Ze zat nooit met lege handen.

Gekscherend zei ze wel eens: je moet maar veel karnemelk drinken, dan wordt je ook wel honderd. Om eerlijk te wezen ben ik er nog niet aan begonnen.

In 't laatst van de winter brak ze echter jammer genoeg haar heup en moest ze nog geopereerd worden. Ze doorstond het boven verwachting, maar was toch later nooit dezelfde weer. Toch was ze op de dag van haar verjaardag goed helder en had zelfs een interview met een paar televisiemensen. Met als gevolg dat ze de volgende avond zichzelf op de televisie kon bekijken. Ze zei ook dat ze het soms niet kon begrijpen hoe alles zich zo snel ontwikkeld had. Van fietsen en auto's tot rockets en ruimte-reizigers toe. Ze was 42 jaar toen ze trouwde en was na 8 maanden alweer weduwe. Ze is de laatste van zeven kinderen. Haar laatste broer stierf verleden jaar en toen is ze nog naar de begrafenis geweest. Haar moeder werd 99 jaar.

In het rusthuis hopen ze dat Aunt Mary nog lang in hun midden mag blijven.

Behalve in het rusthuis kom ik natuurlijk ook nog wel eens ergens anders. We hebben b.v. hier in het Zuid-Westen de huishoudelijke vergadering van ons district weer gehouden. Daar zijn weer verschillende dingen besproken. De afgevaardigden hebben daarvan natuurlijk wel weer aan hun verenigingen verteld. We hebben het toen ook even over ons vrouwenhoekje gehad en ik verwacht nu eerstdaags een overstroming. Want alle verenigingen gaan nu in het vervolg bijdragen voor dit vrouwenhoekje insturen. En natuurlijk hoeven de andere verenigingen in Canada zich nu niet achteruit gezet te voelen. Niet één enkele lezeres trouwens. Klimt U allen maar eens in de pen.

Als uw zoon of dochter hard zit te studeren voor het komende examen, gaat U óók maar zitten werken voor ons hoekje. Als Uw kinderen dan zien dat U het ook druk hebt, stimuleert hun dat misschien.

We hebben ook vergaderd met de board van de Federation van Chr. Ref. Ladies Societies. Voor het verslag moet U maar uitzien naar het volgende nummer van "Wij Vrouwen".

De besturen zullen wel blij zijn als er straks in de herfst weer een nieuwe schetsenbundel uitkomt. Ook zijn er reglementen klaar gemaakt voor de verenigingen, leagues en districts, die deze reglementen nog niet hadden. Samen met het reglement en de statuten van de Federatie, zullen ze in boekvorm verschijnen. Geen problemen dus meer in de toekomst.

Wel, we moeten ons gesprek maar weer eindigen. Tot een volgende keer.

Mrs. G. Wagenaar.

MIJN HEILAND EN IK

God heeft mijn leven
Anders geweven
Dan ik had gedacht.
Toch heeft het zegen,
Op al mijn wegen,
Rijk'lijk gebracht.
Heel veel verblijden,
Naast bitter lijden,
Kwam uit Zijn hand.
Al deez' ervaring
Was openbaring
Der liefdeband.
Waarmee mijn Vader
Mji altijd nader
Vast tot Zich trekt.
Opdat mijn leven,
Hoe ook geweven
Tot eer Hem strekt.
Vader van boven,
U wil ik loven,
Voor wat Gij schenkt.
In al deze jaren
Heb ik ervaren,
Dat Gij aan mij denkt.
Hoe Gij mijn leven
Verder wilt weven,
Naar Uw bestel —
'k Rust in de armen,
Van Uw erbarmen;
Gij maakt het wel.
Wil mij maar vormen,
Door stilte en stormen,
Naar Christus' beeld.
Zo wordt Zijn leven
Door 't mijne geweven,
Mij meegedeeld.

J.

Ver weg van Holland

Wie gaat er mee
Ver over zee
Terug naar Holland?
Heel even kijken maar
We willen niet blijven daar
Ver weg, in Holland.
Wie wil er meegaan
Over die wijde oceaan,
Terug naar Holland?
Waarom hangen al de vlaggen halfstok,
Waarom bimbamt zo droef de torenklok,
Daar in dat verre Holland?
Begrijpt ge het niet?
Stil, luister, ze zingen een lied,
Daar in dat verre Holland.
Wat wil al dat vreemde ons zeggen?
Ziet, hoe kinderen bloemen leggen
Op de graven der gevallenen,
Ver weg in Holland.
Dan wordt het stil.... heel stil,
Daar in dat verre Holland.
Begrijpt ge nu wat al dat vreemde zeggen wil?

Y. S.

De Canadese weg naar goed Staatsburgerschap

(Canadian Scene) — Mrs. B. B. Osler van Toronto, presidente en één van de oprichtsters van Canadian Scene, toen deze nieuws- en inlichtingendienst voor Canada's ethnische pers in 1951 werd opgezet, aanvaardde het National Citizenship Award voor 1961 — een echte beverpels met passende inscriptie — op Donderdagavond 4 Mei op de jaarvergadering van de Canadian Citizenship Council in Ottawa. Mrs. Osler ontving de prijs uit handen van Dr. John E. Robbins, President van de Canadian Citizenship Council en voorzitter van het Comité voor de toekenning der prijzen. Mrs. Douglas Jennings en Luitenant-Kolonel bij de vliegdienst John Gellner, twee andere oprichters en leden van het bestuur van Canadian Scene waren eveneens als speciale gasten aanwezig bij het diner ter ere van de prijsuitreiking. Andere aanwezigen waren de redactrice van Canadian Scene, Mrs. Margaret K. Zieman, Mr. Roman Olynyk en Mr. Bruno Tenhunen, die samen met andere redacteuren van ethnische publicaties aan de conferentie deelnamen, welke leidde tot het verschijnen van Canadian Scene als een onafhankelijke, wekelijkse nieuwsdienst van louter Canadese inhoud, vertaald in de vele talen van Canada's ethnische pers.

De prijs zette de kroon op tien jaren onafgebroken werk van de kant van deze oorspronkelijke groep "Old" Canadians, die met een hart voor het algemeen welzijn temidden van de naoorlogse toevloed van immigranten naar dit land zichzelf een zeer passende vraag stelden: "Wat kunnen wij, de gevestigde burgers van Canada, doen om deze immigranten te helpen gemakkelijker in Canada's wijze van leven te integreren?"

Het was Luitenant-Kolonel bij de vliegdienst John Gellner, zelf een newcomer in Canada en zodoende zich bewust van het dringende probleem van de gemiddelde immigrant om wortel te schieten in de bodem van een nieuw land, die in een toespraak voor leden van een vrouwenvereniging in Toronto opperde, dat deze newcomers het best bereikt zouden kunnen worden door middel van één of ander soort publicatie, die de veel-talige ethnische pers van Canada behulpzaam zou zijn met het verstrekken van meer voorlichting omtrent dit land aan immigranten.

Op een latere bijeenkomst in 1950 van Mrs. Osler, Mrs. Jennings en Luitenant-Kolonel Gellner met enige redacteuren van ethnische publicaties uit Toronto en omgeving, als ook met vertegenwoordigers van het Departement van Staatsburgerschap en het Departement van Onderwijs van Ontario, werd het definitieve besluit genomen om deze voorlichtingen gratis te verstrekken in vertaalde vorm als wekelijkse nieuwsdienst voor niet-Communistische ethnische publicaties.

Aldus ontvingen de redacteuren van ethnische publicaties over heel Canada in April 1951 hun eerste afdrukken van Canadian Scene in hun eigen taal en zonder dat hun iets in rekening werd gebracht. Hugh S. Newton was in die tijd redacteur. De inhoud van elk nummer was zo gevarieerd mogelijk met nieuws van belangrijke Canadese gebeurtenissen en artikelen over Canada's geschiedenis, provincies, ontwikkeling van handel, economie, militaire zaken en Canada's culturele prestaties. Later kwam er een foto-matrijs bij om de ethnische publicaties van illustraties te voorzien bij de verslagen van bepaalde gebeurtenissen of speciale artikelen.

De reactie op de pogingen van deze eerste medewerkers, Mrs. Osler, Mrs. Jennings en Luitenant-Kolonel bij de vliegdienst Gellner, was zeer bevredigend. Voordat Canadian Scene haar dienst begon, bevatten de ethnische bladen in Canada soms maar vier percent aan nieuws en artikelen over Canada. Met het gebruik van materiaal, hoofdzakelijk verstrekt door Canadian Scene, nam de hoeveelheid Canadees materiaal toe tot 45 percent en soms tot 60 percent van de inhoud van deze bladen. De voorlichting, door Canadian Scene verstrekt, gaf ook de redacteuren van de ethnische publicaties meer inzicht in de houding en zienswijze van de al eerder gevestigde burgers, de z.g. "Old Canadians".

Kort geleden is, mede door toedoen van het bestuur van Canadian Scene, steeds er op uit om de omvang van haar werk, n.l. het behulpzaam zijn bij de integratie van newcomers in Canada, uit te breiden, een nieuwe serie televisieprogramma's om onderricht te geven in de Engelse taal bewerkstelligd, die 24 weken zal duren en in October van dit jaar zal beginnen door middel van de faciliteiten van CBC-Toronto.

Zo is weer eens opnieuw bewezen, hoe een groep vrijwillige burgers, zich bewust van hun verplichtingen tegenover hun eigen gemeenschap, in een democratisch land misschien beter in staat is bepaalde diensten met succes te verlenen dan enige overheidsorganisatie met mogelijkheid zou kunnen doen.

Onder de SCHEMERLAMP

(2)

Beste Lezeressen,

U weet nog wel waar we de vorige maal zijn blijven steken? Bij onze vriend Bob en trawanten, die nu weer met nieuwsgierige snuiten ons C.C. zitten te bestuderen om daaruit het standpunt van het vrouwelijk geslacht inzake liefde-voor en huwelijk-met een oudere man te weten te komen. Ze werden niet teleurgesteld, want zelfs van overzee kwam er een brief om hen te bemoedigen.

De volgende brief over hetzelfde onderwerp is afkomstig van een ca. 34 jaar oude lezeres, ergens in Ontario, en is acht kantjes lang. Dat is natuurlijk teveel om hier af te drukken en ik moet dan ook beperken tot de gedeelten, die voor ons allen in dit gesprek de meeste waarde hebben. Ann schrijft:

"Dan wil ik nog eens extra onderstrepen, dat God een ieder zijn vrouw als met eigen hand toebrengt. Dit heb ik zelf wel zeer bijzonder in mijn leven ervaren. Toen ik ruim 20 was geloofde ik dit ook en dat was niet zo moeilijk, omdat alles precies zo ging, als ik dat zelf van harte wenste. Maar toen gebeurde er iets, dat mij dit geloof totaal verduisterde: ik kreeg niet de man, die in mijn levens-schema verweven was. Hij trouwde later met een ander. Tot nu toe had ik alles altijd biddend aan God opgedragen en ook vol vertrouwen geleefd. Op dat moment kon ik God wel haten.

"Pas later zag ik in, dat ik mijn levens-schema zelf opgebouwd had en dat God's leiding daar goed in paste. Maar het is net andersom. Als we ons eerst helemaal aan God's leiding toevertrouwen, dan komt het altijd goed. Alleen dan leren we te aanvaarden de dingen, die ons op sommige momenten totaal ongewenst voorkomen. Dat kost strijd en veel gebed.

Later heb ik 1½ jaar met iemand omgegaan, dat was een been en weer slingeren tussen twijfel en tobberij. Hij was even oud als ik en we waren beiden belijdend lid van dezelfde kerk. Er was niets op hem aan te merken, maar het ware geestelijke contact ontbrak bij ons. Ook dat heb ik biddend overgegeven en zag geen andere uitweg dan het eerlijk en vriendschappelijk uit te maken. Terwijl iedereen mij voorzichtig verwijten ging maken, hoe ik zoiets nou kon doen, dat ik op zo'n manier nooit zou trouwen, enz. enz. Maar twee maanden later gebeurde het! Ik was toen 28 jaar, dat is zo echt de leeftijd, waarop al je getrouwde kennissen proberen je aan de man te helpen.

Zo ook mijn vriendin in Canada, die schreef: Wij hebben een vriend, die met een trip naar Holland gaat. Hij wil je opzoeken voor nadere kennismaking, als je het goed vindt. Ik was zeer verontwaardigd, dat er zulke plannen voor mij gesmeed werden en wees het aanbod beslist van de hand. De naam van de vriend werd ook genoemd. Een poosje later, terwijl ik in het ziekenhuis dienst had, werd ik opgebeld door mijn hospita: er was een heer uit Canada! Direct schoot deze Bert door mijn gedachten. Ik zei: Stuurt U hem maar naar het ziekenhuis, en dacht erbij: dan heb ik mooi de kans om hem in een paar minuten weg te werken! Vertelde gauw over de boze Canadese plannen aan een collega en samen stonden we nog te gnuiven, toen hij er al aan kwam. Ik was nogal stroef, maar hij stelde zich dadelijk voor: Mijn naam is.... Het was Bert helemaal niet!"

(Vervolgens vertelt Ann het spannende verhaal van een kennismaking met een wildvreemde immigrant, die tijdens een korte vacantie in Holland ook de ouders van haar Canadese vriendin opzocht. Van hen had hij haar adres gekregen! Toevallig? Ze gingen enkele malen samen uit konden vanaf het begin uitstekend met elkaar overweg. Toch hield Ann zich steeds op een afstand, want deze jongeman was negen jaar ouder en ze voelde niets voor een meer dan vriendschappelijke omgang. Maar wonderlijk zijn de wegen der liefde.... Lees nu verder. S.)

"en het gevolg was, dat we de rest van de vacantie samen doorbrachten, de hele wederzijdse familie bezochten, hen in schrik en verbazing brachten, want niemand wist er iets van af. Toen was de datum van zijn vertrek daar. We hadden in die 2½ week zoveel samen gepraat. Toen hij vroeg: Zal ik nog langer in Holland blijven? zei ik: Nee jongen, je weet, het is goed tussen ons! We zouden een half jaar schrijven en dan zou ik naar Canada komen. De dingen teveel overhaasten wilden we ook niet. Het leeftijdsverschil heb ik nooit meer over gedacht, want dat voelde ik in geen enkel opzicht.

Toen ik alleen nog enkele dagen vrij was, kwamen van alle kanten de wijze raadgevingen om deze bevlieging over te laten beteren. Behalve mijn moeder, die zei: Kind, als je hier Gods weg in ziet, dan is het goed. Mijn vader wilde er niets over horen. Zelf heb ik nooit een moment twijfel gekend in dit alles. We wisten samen, dit was Gods weg met ons. We hadden beiden veel ervaren in het leven en geleerd ons leven in Zijn hand te leggen. Dat hadden we samen kunnen bespreken en het gaf die hechte band van liefde tussen ons, die zo snel gegroeid was. Ik heb dit ook gezegd tegen de ouderlingen, die me een huisbezoek brachten en het maar een "gewaagde stap" noemden. Maar toen ik uitlegde hoe wij dit samen aandurfden, was het goed. Ik zou over dit alles wel een boekdeel kunnen schrijven. Er zijn zoveel dingen hierin, die duidelijk spreken van God's leiding!

Later zei zijn vader tegen mij: "Hoe dit mogelijk is, begrijp ik niet! Ik heb ernstig met mijn zoon gesproken of hij niet naar een vrouw rond zou kijken hier in Holland. Al dat gezwerf alleen in Canada was toch niets op die leeftijd, hij was 37 jaar. Maar hij zei pertinent er niet over te denken. Was verloofd toen hij naar Canada ging, maar zijn meisje zag er teveel tegenop en brak haar belofte om hem na te komen. Dit wilde hij niet weer doormaken!" — En ikzelf wilde niet een oudere man, die al wat kaal werd, dat was helemaal mijn ideaal niet. Bovendien verbaasde ieder zich over onze twee zeer verschillende naturen. En toch....

Na een half jaar was ik in Canada en alles was weer zo heerlijk gewoon tussen ons, net of we altijd bij elkaar waren geweest. Na drie maanden zijn we getrouwd. Dat is overmorgen vijf jaar geleden en we zijn nog altijd zo dankbaar, dat God ons samen gebracht heeft. Ik zou het wel duizendmaal aan iedereen willen zeggen: verwacht het van God, helemaal, dan komt het goed. Een huwelijk op iets oudere leeftijd kan zo rijk zijn. Soms denk ik, dat we met 20 jaar nooit zo blij met elkaar zouden zijn geweest. Daarom lijkt het me wenselijk voor de beide heren, waar het in dit stukje over ging, om wel zoveel mogelijk de te jonge meisjes te mijden. Achter in de twintig of dertig heb je beiden meer levenservaring. 'k Zou willen zeggen: Jongens, laat dit probleem niet je leven beheersen. Kijk uit, maar zet niet alles op alles om een vrouw te krijgen, want dan grijp je er meestal naast. Het komt soms zo maar heel gewoon, net als bij ons, zonder dat je er zelf op uit bent!"

Lieve Ann, hartelijk dank voor je uitvoerige brief, die zich liet lezen als een short story. Ja, in jouw leven is wel heel duidelijk uitgekomen, dat God een ieder zijn vrouw als met eigen hand toebrengt. Het deed me goed, dat jij zo overtuigend bevestigt, wat ik reeds aan Bob schreef: "Ga niet naar Holland met de bedoeling om via een "shotgun-courtship" even gauw een bruid in de wacht te slepen, maar.... sluit ook niet de mogelijkheid uit, dat je daar een meisje ontmoet met wie je door een briefwisseling nader kunt kennismaken." Zo voorspoedig als in jouw geval, Ann, (jij had na enkele dagen al zekerheid) zal het niet dikwijls gaan. Dat ben je wel met me eens. Tot schrijvens!

Samenvattend komen we tot de volgende conclusies, die weliswaar niet uitblinken door originaliteit, maar waard zijn om door onze jongelui ten allen tijde in het oog gehouden te worden:

1. een goed huwelijk rust op twee pijlers: liefde en eenheid in het geloof. Het kan niet zonder deze twee. Wie een huwelijk instapt, waarin niet de echte liefde aanwezig is, maakt een vreselijke vergissing. Zeker, liefde kan groeien, zoals men graag zegt, maar toch alleen wanneer zij reeds aanwezig was bij het begin. Wie het huwelijk ingaat, terwijl er geen eenheid in het geloof is, vergist zich echter evenzeer. Hij zal later ontdekken, dat zijn liefde kapot gaat onder de eenzaamheid, die hem op de mooiste èn op de verdrietigste momenten van zijn leven overvalt. En nu spreken we nog niets eens over de kinderen in zulke huwelijken....

2. Uit de ingekomen brieven hebben we kunnen leren dat, vergeleken met deze twee "pijlers", alle andere factoren van heel wat minder belang zijn. De briefschrijf-

(Vervolg op pag. 6)

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(8)

Arends kijkt hem strak aan. 'Natuurlijk denken wij ergens over na. Maar hebben we ergens houvast aan? We denken breed en liberaal, maar wat is ons doel? Waar willen we heen? We leven. Doen we dat wel? Is ons leven een daad? Hebben we richting en stuur en houden we het stuur in onze handen? Kunnen we zeggen: daarheen gaan wij?'

'Wind je niet op,' zegt Bertel kalm. 'Wáár wil je heen? Maak het niet zo ingewikkeld. Er zijn honderden levensbeschouwingen. Als je houvast wil hebben neem de een of andere hobby. Wordt socialist, theosoof of christen, als je dat beter bevalt. Wat heb je dan? Ben je gelukkiger? Och kom.'

'Ik weet het niet,' aarzelt Arends. 'Ik kijk naar mijn vader. Er is een lijn in zijn leven. Hij is oud en grijs en monter.'

'Kijk naar mij,' zegt Zwierstra, 'ik ben nog niet oud en grijs, maar ben ik niet monter?'

Bouma lacht, maar Arends gaat er ernstig op in. 'Jij hebt een eeuwige grijnslach op je gezicht,' zegt hij, 'maar ik geloof niet dat je monter bent. Daar versta ik iets anders onder.'

'Je bent vervloekt verwaand met je oordeel-vellingen,' zegt Bouma. 'Kijk het gezelschap nog eens verder rond. Wat is Koreman? Wat is Van Loon?'

'Ik ben christen,' zegt Jan. Er komt vlammend rood in zijn gezicht, maar hij voelt een vreemde trots in zich, als hij het zegt. Waarom moest hij dit zeggen? Ze kijken hem alle vier aan. 'Ik behoor het althans te zijn,' aarzelt hij dan. Ellendig. Waarom deze restrictie.

'Wat bedoel je?' vraagt Arends.

'Het is moeilijk te zeggen,' antwoordt Jan. 'Het is helemaal een onderwerp, waar men niet gemakkelijk over praat. Het lijkt me een ideaal om christen te zijn. Het is de enige uitkomst in de problemen, waarover Arends het had.'

'Maar bèn je christen?' dringt Arends aan.

'Je lijkt wel een heilsoldaat,' vindt Bertel, 'met je gewetensvragen.'

'Hij is christelijk,' zegt Koreman.

'Ha, het fijne onderscheid,' roept Bouma. 'Laat je niet uithoren Van Loon. Je bent wat je bent en daar heeft geen sterveling iets mee te maken.'

'Als je maar weet wat je bent,' zegt Arends. 'Ik wou dat ik het wist.'

'Je bent Arends,' zegt Zwierstra, 'en je bent een eigenwijze kwast.' Arends grinnikt en grijpt naar zijn glas.

'Genoeg voor ditmaal,' zegt hij plechtig. 'Bouma moet naar bed. Hij krijgt rooie oogjes. En Zwierstra kan dit alles nog niet volgen.' Kort daarna een luidruchtig afscheid.

Op het portaal vraagt Bertel: 'Ben je niet zo'n beetje geassocieerd met Hibma, Van Loon?'

'Dat ben ik en niet alleen een beetje, maar nogal erg.'

'Hoe vind je hem?'

'Och, ik kan nog moeilijk over hem oordelen.'

'Weet je dat hij een dochter heeft, die niet meer thuis is, ik bedoel, die de banden met het ouderlijk huis verbroken heeft en op kamers koont. Ze werkt op 't belastingkantoor. Ik ken haar goed. Een aardige meid. De ouwe schijnt niet gemakkelijk te zijn.'

''t Is mogelijk,' zegt Jan, 'nu jij haar zo goed kent, durf ik niet veronderstellen, dat die dochter niet deugt.'

'Natuurlijk deugt ze. En misschien deugt hij ook wel. Alleen de sfeer stond haar niet aan. 't Is een godsdienstverschil geloof ik. Ze lagen doorgaans met elkaar overhoop. Je hoort er niet veel over van haar. Maar ik dacht dat 't misschien goed was als je 't wist.'

De vrienden staan onderaan de trap luidruchtig aan hem te roepen en Bertel gaat met een vluchtige handdruk heen. Jan heeft zich al eens afgevraagd waar de dochter gebleven was. Hij wist dat de Hibma's in 't bezit er van verkeerden. Maar hij heeft altijd vermeden er naar te vragen, omdat hij vreesde te een of andere blunder te zullen maken. Hier is dus de oplossing. Er komt een interessante noot in de Hibma-sfeer.

* * *

Het is Zondag. Jan gaat naar de kerk. Als hij op het portaal zijn jas aantrekt, komt juffrouw De Jong de trap af. Ze vraagt: 'Moet u ook naar buiten?'

'Dat is de bedoeling,' zegt Jan.

'Gaat u dan maar eerst. Ik ben niet zo vlug beneden.'

'O, maar ik moet nog even naar mijn kamer.' Hij heeft zijn cigaretten vergeten en gaat ze halen. Hij treuzelt nog even. Op straat loopt hij juffrouw De Jong achterop.

'U gaat zeker naar de kerk. Ook naar de Ooster? Dan loop ik zover met u mee.'

'U kunt gerust alleen gaan. Ik kom niet vlug vooruit.'

'We hebben nog al de tijd.'

Ze loopt moeilijk met een gedurige zwaai van haar lichaam zijn kant uit en er is een eigenaardige regelmaat in het geluid, dat hun voeten maken.

't Is mooi weer,' zegt Jan, maar juffrouw De Jong gaat nooit op gemeenplaatsen in.

'Zo lopen dus een broeder en zuster in de Here naar de kerk,' zegt ze, 'u voelt natuurlijk de innige band die ons bindt.'

''t Is mooi weer,' herhaalt Jan hardnekkig. Hij begint aan haar eigenaardigheden te wennen.

'De straat is vol kerkgangers. Er is veel begeerte naar het Woord.'

'We zullen vorst krijgen,' zegt Jan. Hij snuift de prikkelende vrieslucht op. Juffrouw De Jong hobbelt voort aan zijn zijde en dreigt bij elke stap naar hem met het hoofd, waarop het bruine regenhoedje telkens een centimeter meeschuift.

'We hebben vanmorgen extra-collecte voor de diaconie,' zegt ze en kijkt hem aan. Ze zet grote ogen op en schudt met haar hoofd in een gehuichelde extase. 'Er wordt misschien wel vijfduizend gulden gegeven. We geven dan toch maar met milde hand. De wereld doet dat niet.'

Wat een wijf, denkt Jan, wat een feeks. Wat is ze lelijk als ze zo'n gezicht trekt. Hij grinnikt. 'U is....' zegt hij. Hij wilde zeggen: U is met uw verkeerde been uit bed gestapt, maar met het oog op de toestand van haar benen maakt hij de zin niet af. 'Moet u nou altijd zo sarcastisch zijn?'

Nu zwijgt ze weer. Men kan nooit geregeld met haar praten. Ze ziet er zo zielig uit in haar verbittering. Of is ze niet verbitterd? Men weet niet wat ze is. Ze zwijgen tot de kerkdeur toe, wanneer Jan haar veel stichting toewenst. Jan gelooft dat ze zegt: Dat geve God, maar hij heeft het niet goed gehoord. Hij kijkt nog eens links en rechts naar de blauwe vrieshemel en gooit zijn cigaret weg. Dan volgt hij haar in het kerkgebouw.

Hij krijgt een plaats achterin, naast een gebogen mannetje, dat pruimt en af en toe, om te spuwen, zijn hoofd op de armen laat zakken. Zijn oude jaquet zendt een muf kamferluchtje uit. M'n broeder, denkt Jan grijnzend, Misschien komen we samen in de hemel. Vóór hem zit, fluisterend, een paartje. Het platte hoedje van het meisje vindt steun op een grote haarknot. De hand van de jongen die naast de Bijbel ligt, is groot en gekloofd. De revers van zijn winterjas is vrolijk omgekruld. Naast het paartje zit een meisje, dat haar hand in moeders schoot verborgen heeft. Telkens rekt ze haar halsje uit om de kerk te overzien. Moeder zit roerloos met ontspannen spieren. Ze rust nooit zo heerlijk uit als eenmaal in de week in de kerk. Jan's ogen lopen de kerk door. Allemaal broeders en zusters. Zwart komt de kerkeraad binnen. Hibma gaat voor de dominee en schuift als laatste in de verhoogde banken. De geestelijke maaltijd neemt een aanvang. Is er honger? Het geestelijk voedsel wordt deftig opgediend: 'Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader die in de hemel is, verheerlijken.' De gelovigen als lichtdragers Gods in de wereld. Wij spreken er over dat: 1e. de wereld in het duister ligt, 2e. dat God de Zijnen tot licht maakt en 3e. dat zij dat licht moeten doen schijnen tot heerlijkheid Gods.

(Wordt vervolgd.)

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(6)

Mrs. Donaldson winked at her husband across the table and said "Wait till they have finished their dinner, Father, it may spoil their appetite, even if they do like it".

"Okay", Tom said, "let's hurry on Dan, I want to know what this is".

"You want us to do it this afternoon, Dad?" he asked. But his Father motioned him not to ask any more questions. For a while, nothing was heard but the sound of forks, spoons and knives, the singing of the water kettle on the big stove and the heavy tick-tock of the old fashioned clock on the wall.

When everyone had finished, Mr. Donaldson read a chapter from the Bible and afterward he thanked the Lord for the food and for all his cares for them.

But then the boys could no longer wait and demanded that Mr. Donaldson should tell right away what he had in mind. Mr. Donaldson scratched his head, put up a puzzle face and sighed: "Yes, but I really don't know. If you boys don't like the job, you might get mad at me, eh?"

"We won't, we certainly will not."

"Allright then. I've been thinking it would be a nice job for you fellows . . ." and there he stopped again. "Of course, there is no hurry", he continued, "you needn't bother with it this afternoon nor tomorrow either, as far as I am concerned."

"Yes, but what is it?" Tom said, "don't stall like that Dad, tell us!"

"I will, I will, don't rush me now. What was I going to say again? Oh, yes, I said there's no rush, you know, no rush at all".

And again he stopped and scratched his head and laughed at the boys who could not hide their impatience and yet didn't want to interrupt.

"I've been thinking, that you guys could go and fetch the Christmas trees for us this year."

For a moment he looked at the startled faces before him and then he went on: "Other years, either I or Mr. Jongsma got them for both of us. I think it was my turn this year, but I feel that this is a good job for you. Of course, if you don't think you can manage, that you are not big enough for it yet, then I'll have to do it myself".

The boys didn't know what to answer for a while. Then Tom asked: "You mean you want us to chop the trees down with the axe?"

"Well now, I've been thinking, those axes are a little too heavy for you, but you can do it with the big saw, you know, between the two of you!"

"Oh, yes, I know", Dan answered, "I've helped my Dad cut fire wood with it. I know how to handle it, Mr. Donalson!"

"Boy, Tom, it'll be fun, getting the Christmas trees, don't you think? We'll get real big ones, eh?"

"Now, remember", Mrs. Donaldson cut in, who was already busy taking the dishes from off the table, "remember, don't cut them too big. They shouldn't reach to the ceiling, you know, that would be too big".

The boys laughed.

"When shall we do it, Dad?" Tom asked.

"Let's go tomorrow, maybe we could hunt a couple of good ones this afternoon", Dan said.

"That's alright", Mr. Donaldson said. "If you want to do it tomorrow, that's alright with me. It's really not too early. Some townspeople put up their Christmas trees two weeks before Christmas, so when we do it a week before Christmas, I figure that'll be alright".

"If you want to wait a couple of days yet, it's alright too; it's entirely up to you".

"I guess we'll do it tomorrow then, eh Dan?"

"Yea, I guess so. I ought to ask my Dad first though".

"I talked it over with him last week and he agreed, Dan", Mr. Donaldson answered.

"And now off with you men", Mrs. Donaldson laughed. "I won't get a thing done this afternoon, if you don't get out of here quick".

The boys hurried out to the garage to get their coats and boots back on. They were still talking about the trees when they walked out toward where their sleighs stood.

And then they saw the figure of a man coming through the snowly field and crossing the hill they had played all morning.

"I wonder who that can be?" Tom muttered. "And what can he be doing there?"

The man was slowly walking towards the road and he didn't look in their direction at all. It seemed as if he knew that the boys were watching him but that he didn't want them to know he knew.

"Hey, Dad", Tom called softly, for he had recognized the man.

"Hey, Dad, looks like Joe Miggins is walking in our field".

Mr. Donaldson came out of the house and stood looking at the man too, for a moment.

There was no doubt, it *was* Joe Miggins, but what could he have been doing there in the snow covered field?

Joe Miggins was a shady character. He lived in the village, but he never seemed to work much. He had been picked up drunk several times, and no one quite knew how he made the little bit of money that he did have to spend. Therefore Tom was quite suspicious when he saw Joe walking through the field.

(To be continued)

ONDER DE

Schemerlamp

(Vervolg van pag. 5)

sters waren eensgezind in hun mening, dat een oudere man meestal een liever en verstandiger echtgenoot is. Het verschil in leeftijd liep bij hen van 9 tot 15 jaar en is dus kennelijk geen bezwaar voor wederzijds begrip en huwelijksgeluk.

3. Ook verschil in karakter behoeft hier geen bezwaar te wezen. Het zijn juist vaak de tegenstellingen, die elkaar aantrekken en — als de scherpe kantjes er na een poosje afgesleten zijn — de fijnste paren vormen. Echter zou ik voor huwelijken, waarin de man aanmerkelijk ouder is, in dit verband één uitzondering willen maken, herinnerend aan wat Mary schreef: "Als een jong meisje veel van uitgaan en dergelijke houdt, dan geloof ik niet, dat het een oudere jongeman aan te bevelen is met haar te trouwen." Uitgaan en steeds weer uitgaan, terwijl je op je rust gesteld bent, wordt op de duur ontzaglijk vermoeiend!

Als hekkesluiter een brief van de Westkust, afkomstig van een old-timers-echtpaar, dat met de eigen kinderen op dit gebied ervaring opgedaan heeft. Deze lezers komen dan ook met enkele practische suggesties. Uit hun schrijven nemen we het volgende over:

"Wij zijn hier 35 jaren geleden getrouwd en... waren als ouders wel eens bezorgd over onze dochters, toen zij tegen en over de twintig kwamen. Er waren niet veel jongens in onze kerk, soms dachten wij er over om naar Washington te verhuizen, alleen omdat daar meer jongens waren. Later, toen de immigratie meer door kwam na de oorlog, werd het beter. Twee van onze meisjes zijn naar Grand Rapids gegaan en hebben hun echtgenoot daar gevonden. Een dochter is met een man van een andere kerk getrouwd en met hem overgegaan. Beiden zijn actieve leden van hun kerk. Onze zoon trouwde op een leeftijd van 30 jaar met een meisje van 25. Dikwijls vroegen wij hem hoe het kwam, dat hij niet naar een meisje keek. Dan zei hij: "Of ze zijn te oud, of ze zijn te jong!"

Ja, in onze kerk zijn heel veel meisjes van over de 30 jaar. Flinke knappe meisjes met handen aan hun lijf, zouden ze in Holland zeggen. (Aha, hier horen we een nieuw geluid! S.) Ze hebben alle een goede baan als verpleegster, kinderverzorgster, onderwijzeres, sommige werken in een bank of winkel. Wij weten zeker, dat ze allen wel een man wilden hebben en zo gauw er een vreemde jongeman hier komt, is er weer een van de meisjes genomen. Mochten er weer jongens zijn, die U schrijven, zou U dan naam en adres op kunnen geven van al deze meisjes? Of zouden wij geen penpal-lijst kunnen maken, zoals in de Banner en Home & School, maar dan van jongelui **over de 30 jaar?**

Wij dachten, wij moesten U maar schrijven, want het is erg ongelijk verdeeld in onze kerken. Hier in Vancouver zijn heel veel meisjes en minder jongens. Daartegenover in sommige kerken zijn weer meer jongens dan meisjes. Het zou toch goed zijn, als er iets aan gedaan werd, want sommige gaan over naar andere kerken of gaan in het geheel niet meer naar de kerk. Er zijn maar weinig, die hun vrouw of man meebrengen in onze kerk en dan nog voelen ze zich vreemd. Vooral als het Canadezen zijn, die geen Hollands verstaan, terwijl er nog veel Hollands gesproken wordt in onze kringen.

Toen onze kinderen nog thuis waren, hadden we veel de jongelui over na avond-kerktijd. We hadden eerst een kop koffie en dan gingen we zingen bij de piano, psalmen en hymns. Maar nu komt er niet zoveel meer van om hen te inviteren. De getrouwde kinderen komen vaak over met hun gezin en dan wordt het te druk en wij worden ook al wat ouder. Toch zouden wij nog zo graag wat willen doen voor al de "oude"jongelui. Er was een club hier in de kerk voor hen, maar die is nu opgeheven. Ik zou wel willen, dat de jongens, die aan U geschreven hebben, eens een kijkje kwamen nemen in de First Christian Reformed Church, Victoria Drive, Vancouver. Ook zijn zij altijd welkom bij ons."

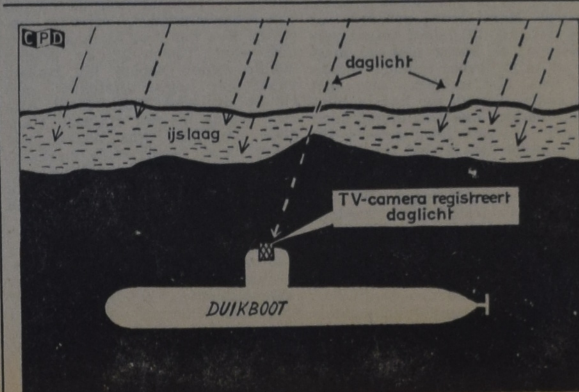
Ook U Mr. en Mrs. C., bedankt voor Uw schrijven en Uw meeleven met onze jongelui! Zo'n gezellig echtpaar als U, compleet met piano, kende ik in Holland ook en vele zijn de huwelijken, waarvan in hun huiskamer de kiem gelegd werd. Ik wed, dat het bij U ook zo is gegaan. Boven Uw brief heb ik hevig zitten peinzen, want inderdaad, er moet iets aan gedaan worden! U zendt me de namen en adressen van achttien meisjes van om en bij de 30, met het verzoek deze door te geven aan de jongeman, die er om vraagt. Dat is prachtig, maar.... in de eerste plaats is de Schemerlamp geen huwelijksbureau en in de tweede plaats kan ik geen namen doorgeven zonder schriftelijke toestemming van de meisjes zelf.

Nu heb ik aan de redacteur gevraagd om zijn medewerking in deze "emergency" en we kwamen tot de volgende oplossing: Voor éénmaal zal de Schemerlamp dienst doen als contact tussen jongelui van iets oudere leeftijd, d.w.z. jongens van tenminste 28 jaar, meisjes van tenminste 23 jaar oud. Daarvoor moeten zij binnen vier weken na verschijning van dit nummer aan de Schemerlamp, % C.C. opgeven: naam, adres, leeftijd, beroep en kerkgemeenschap, onder bijvoeging van 25 cent in postzegels voor doorzendkosten. Na die datum zullen we een penpal-lijst opstellen en die bij alle gegadigden thuisbezorgen. Wat later binnenkomt, kan niet opgenomen worden en vanzelfsprekend kan ik niet instaan voor de juistheid van verstrekte persoonlijke inlichtingen. We zijn benieuwd, wat dit wordt, lui: een druppel of een stortbui....

En hiermee, Bob, heeft de Schemerlamp, naar ik hoop, voldoende licht laten vallen op het probleem, dat je deelt met verscheidene andere jongelui. Neem een welgemeende raad van ons aan: Pieker er niet teveel over! Je bent jong en gezond en hebt werk naar je zin, dat is al heel wat om blij mee te zijn. Probeer alsjeblieft niet de zaak te forceren, omdat je "fed-up" bent met je leven op kamers. Houd thuis en tijdens je vacanties je ogen open (je hebt nu alvast een adres, waar je eens kunt gaan kijken!) leg enkele schriftelijke contacten en wacht verder maar rustig af. Dan komt het op z'n tijd met jou heus terecht. Ik wens jou en je vriend van harte het beste. En denk er om: ik reken er op, dat we een kaartje krijgen, als jullie ter bruiloft gaan!

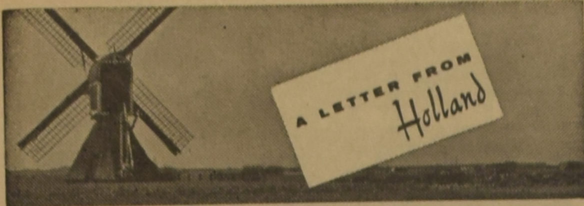
Het gesprek over dit belangrijke onderwerp is hiermee gesloten, beste mensen. Ik zal U t.z.t. nog even vertellen, hoe het met onze penpal-lijst afgelopen is. Tot de volgende maal. Voor U allen hartelijke groeten van

SASKIA.

TELEVISIECAMERA KIJKT DWARS DOOR EEN IJSLAAG

We hebben een televisiecamera nodig, die dwars door metersdikke ijslagen heen kan kijken. Aldus de opdracht die de Amerikaanse marine aan zijn technici gaf. Deze fronsten hun wenkbrauwen en togen aan het werk. Het resultaat was een televisiecamera die zo bijzonder lichtgevoelig was, dat men met deze camera a.h.w. in het donker kon zien. De Amerikaanse marine had een dergelijke camera voor verschillende doeleinden nodig, maar een van de belangrijkste redenen was wel, dat men een apparaat moest hebben dat de atoomduikboten in staat zou stellen om onder het ijs van de noordpool het daglicht te kunnen zien. Het is noodzakelijk dat atoomduikboten, dwars door het ijs heen, naar de oppervlakte stoten. Men kon echter niet het risico lopen dat een te dikke ijslaag fatale gevolgen voor de duikboot en zijn bemanning heeft. De ontworpen televisiecamera tast nu de onderkant van het ijs af en registreert de plaatsen waar het daglicht zichtbaar is. Aan de hand van de lichtsterkte kan dan worden berekend of men hier veilig door het ijs heen naar boven kan stoten.

door Mej. Tjits Veenstra

Op de vierde mei hebben wij in Nederland voor de zestiende maal de gevallenen in de Tweede Wereldoorlog herdacht. Hier in Zeist gebeurde dat met een stille tocht vanaf het postkantoor naar het monument in het Walkardpark aan de Slotlaan. Ieder jaar is de belangstelling voor deze tocht groter en het is verheugend dat vooral de jeugd van het kleinste schoolkind tot de negentienjarigen er steeds meer aan deelneemt. Dit jaar was de stoet lang vanaf het postkantoor tot voorbij de beide pleinen van de Broedergemeente. Het verkeer op de Slotlaan, de drukste weg van Zeist was stilgelegd. Drie kwartier lang mocht er geen auto en geen fietser passeren. Zwijgend en langzaam zijn wij naar het monument getrokken. Langs de weg keken de toeschouwers rijen dik toe, velen voegden zich achter de stoet. Toen ik langs het monument ging, lag er al een deken van bloemen voor en een jongetje van vijf jaar met een ernstig gezichtje legde er zijn bosje gele tulpen bij. Het brengt de vijf jaren van onderdrukking en van verzet zo angstig dichtbij, deze herdenking, altijd weer moet je op zo'n avond vechten tegen je tranen. Om kwart voor acht was er een herdenkingsdienst in de Broedergemeente en daar hebben wij met elkaar de twee minuten stilte in acht genomen.

De nationale herdenking heeft plaats gehad bij ons Nationaal Monument op de Dam te Amsterdam. In drie kerken werden daar herdenkingsdiensten gehouden voor 4000 mensen en vanaf die kerken trokken de stoeten naar het Damplein. Tegen vier uur waren ook de koningin en prins Bernhard daar. Zij hebben er een krans neergelegd en tussen al die duizenden in de stromende regen geluisterd hoe Charlotte Köhler het twaalfde couplet van het Wilhelmus voordroeg: "Zo het den wil des Heren op dien tijd had geweest".

Minister-president De Quay en minister Toxopeus legden een krans namens de regering en daarna legden nog dertig deputaties een krans neer. Onderwijl brak de zon door. Ten slotte werd de Last Post geblazen en een minuut stilte in acht genomen. 's Avonds werd voor de televisie de dodenherdenking op de Waalsdorpervlakte uitgezonden.

De viering van de bevrijding op de 5de mei is ook dit jaar niet geslaagd. Nederlanders kunnen nu eenmaal niet goed feest vieren. De winkels waren gewoon open, iedereen moest normaal werken, de kranten verschenen. Er was alleen 's avonds een concert in het park en het carillon speelde meer dan op gewone dagen.

De schrijfster Wilma is op zondag 14 mei 88 jaar geworden. Ter ere daarvan is ze op zondag 7 mei benoemd tot erelid van de Bond van Christelijke kunstenaars in Nederland op de jaarlijkse week-end-conferentie van Christelijke auteurs. Zij was te oud om ter conferentie te komen, hoewel deze in Beekbergen werd gehouden. Daarom is een deputatie van vier — Anne de Vries, Dik Verel, het echtpaar Renes—Bolding — naar haar gegaan. Ze woont nog steeds met haar twee zusters in het eenzame huisje dichtbij de spoorweg. De weg er heen is naar haar genoemd, de Wilmalaan. Zij kan bijna niet meer zien, toch heeft ze in het voorbije jaar nog een roman geschreven. Als boodschap voor de jongere auteurs gaf zij mee de tekst Philippenzen 4 : 8: Voorts broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat.

Op vrijdag 12 mei heeft president-directeur I. A. Aler na zeven jaar dienst afscheid genomen van onze K.L.M. Er waren 5000 K.L.M.-ers in Schiphols grootste hangar bijeen en toen de heer Aler binnenkwam, groette hij eerst met een armzwaai zijn kleinkinderen, die keurig netjes in de zaal zaten. Hij werd toegesproken door de president-commissaris dr. ir. F. Q. den Hollander, de nieuwe president-directeur E. H. van der Beugel en het hoofd van vestiging Nederland A. van der Pauw. "Inderdaad, het valt niet mee", begon de heer Aler zijn afscheidswoord en daarmee bedoelde hij om president-directeur van de K.L.M. en opvolger van Albert Plesman te zijn. Hij hield en geestig afscheidswoord en kreeg als afscheidscadeau van het personeel de verfraaiing + zwembad van zijn "buiten" in Gorsel aan de IJsel, ten zuiden van Deventer. Het K.L.M.-koor zong enige liederen ten afscheid, ondertussen mocht een van de kleinkinderen op de knie van opa Aler meeluisteren.

Op dinsdag 9 mei heeft koningin Juliana de nieuwe televisie-zender te IJsselstein in gebruik gesteld. De nieuwe televisietoren is de hoogste zendmast van Europa (350 meter). De zender is het eigendom van de NOZEMA (Ned. Omroepzendermaatschappij), in 1934 opgericht op initiatief van wijlen minister mr. J. A. de Wilde. Aan de voet van de toren was een tent opgericht. De koningin stelde hier de zender in werking door een druk op een knop, meteen flitsten de televisietoestellen in de tent aan en kondigde de omroepster Ageeth Scherphuis aan, dat de koningin nu de toren zou bezichtigen. De koningin ging per lift naar de verschillende etages en keek op de vijfentwintigste naar de smalle stalen zenderspits, op de 21ste etage dronk ze thee. Onderwijl wachtten de schoolkinderen van IJsselstein aan de voet van de toren op haar terugkeer. Ze hielden een optocht langs de koningin.

In het Veerse Gat, dat de vorige maand werd afgesloten, zijn vijf zeehonden achter gebleven, tot grote schrik van de hengelaars, die bang zijn, dat de dieren alle vis zullen verslinden. Vermoedelijk hebben ze dat niet in veertien dagen klaargespeeld, maar vis wordt er in het Veerse Gat niet meer aan de hengel gevangen, de vissen zijn naar het diepste gedeelte van het Gat verhuisd.

Op Schouwen-Duiveland dreigt een misoogst. Daar ligt 3000 à 4000 ha geschonden land door de ramp van 1953. De overvloedige regenval in het najaar 1960 en het voorjaar 1961 hebben er structuurbederf doen optreden, de kans op een normale oogst is er tot op de helft gereduceerd. Ook op Tholen en Zuid-Beveland zijn geschonden percelen grond.

De Maatschappij Nederland en de Koninklijke Rotterdamse Lloyd hebben besloten, dat er op de schepen "Oranje", Johan van Oldebarnevelt" en "Willem Ruys", die wereldreizen van 2 à 3 maanden maken, predikanten en priesters mee te laten varen voor de geestelijke verzorging van de passagiers.

In Nederland blijken nog in 333 gemeenten de winkels 's zondags open te zijn. Dit is aan het licht gekomen, nu het winkelpersoneel begonnen is aan een actie voor een vrije zaterdag.

Het zaterdagmiddag-voetbal heeft op 29 april in Parijs met 2—1 van Frankrijk gewonnen. Het was een slecht gespeelde wedstrijd en de overwinning was eigenlijk niet verdiend.

Jan van Uden, de Nederlandse recordhouder op de 400 meter, zou op 2 mei naar Zweden vertrekken om er te trainen. Maar hij moest naar Limburg terug, want zijn pas was verloren. Overigens was het euvel in een dag verholpen.

De Tulpenrally is dit jaar gewonnen door de Engelse combinatie Mabbs-Griffiths. De eerste Nederlander won samen met een Engelsman de zevende plaats (Roestenburg-Mackenzi). Het eerste volledige Nederlandse team Steunebrink-Barendregt werd tiende. De N.C.R.V. heeft de rally verslagen, radio-reporter was Jan de Visser, chauffeur M. de Jong. Toen ze in Monte Carlo enkele opnamen maakten, hebben gauwdieven hun wagen opengebroken en hun regenjassen, een splinternieuwe trui en hun voorraadje sinaasappels gestolen.

HERDENKING OP DE GREBBEBERG

Op de militaire begraafplaats Grebbeberg is Donderdag 4 Mei de jaarlijkse militaire herdenkingsplechtigheid gehouden. De kranslegging door Luit. Gen. G. J. Le Fevre de Montigny.

KONINGIN STELT ZENDERS IN GEBRUIK

Dinsdag 9 Mei heeft H.M. Koningin Juliana in IJsselstein de televisie- en F.M.-zenders officieel in dienst gesteld. Op de zestiende verdieping van de 350 meter hoge zender-toren, waar de televisie-zendapparatuur staat opgesteld, toont Ir. P. H. Boukema van de P.T.T. aan de Koningin (midden) en haar hofdame, Jonkvrouwe C. E. B. Roell, een onderdeel van de apparatuur, waarbij hij uitleg geeft.

Moderne middelen en ouderwetse kleding

De English Churchman brengt het bericht van de installatie van de Right Rev. George Reindorp als bisschop van Guildford. De bisschop was gekleed in de bekende mantel en mijter. Hij is een bekende figuur bij de B.B.C. en de televisie en legde in zijn preek opnieuw de nadruk op zijn sterke overtuiging dat alle beschikbare moderne middelen om de natie met het Evangelie te bereiken deskundig en op uitgebreide schaal moeten worden gebruikt. De **English Churchman** zegt daarvan: "Men vraagt zich af waarom zij die met zo'n sterk verlangen gebruik maken van deze "moderne middelen" zich tegelijkertijd kleden in een ongereformeerd middeleeuws costuum dat er toe leidt de moderne mens te overtuigen dat de kerkelijke eredienst alleen maar een dramatische voorstelling is die opgevoerd wordt door acteurs, die geheel geen contact hebben met de werkelijkheid. (ICN)

LUTHERAN PROFESSOR SAYS RUSSIAN ORTHODOX CHURCH USED BY COMMUNISTS

Chicago, Ill. (CNS) — A professor of Russian church history at the Chicago Lutheran Seminary has voiced a different opinion than that expressed by an American Lutheran leader regarding membership in the World Council of Churches for the Russian Orthodox Church.

When the Russian bid for membership in the world religious body was received in April, Dr. Franklin Clark Fry, president of the United Lutheran Church in America and head of the WCC's Central Committee, said it was "the culmination of an invitation given by the WCC to the Russian church in 1948" and that "nothing has occurred since then to make it less acceptable now than in 1948."

He went on to say that the Russian Orthodox Church has "again and again" rejected Communist theories, but that it "has had to make some accomodation" with the Soviet government that would make it unacceptable to the West.

Dr. Paul Kirsons, professor at the Chicago Lutheran institution and refugee of a satellite country, holds a contrary view. In a statement in the June issue of United Evangelical Action magazine, he says, "the Russian Orthodox Church is used for the purposes of the Communist Party and all of its officials must be approved by the party before appointment."

He labelled as "wishful thinkers" those in the World Council of Churches who "advocate joining the Russian Orthodox Church in a quest for world peace."

"Currently this church is being most instrumental in furthering the 'peace' movement, which is but a weapon of the Communists," Dr. Kirsons said.

AFSCHEIDSRECEPTIE OP SCHIPHOL

Op Schiphol vond in een van de hangars, welke daartoe speciaal was ingericht, een bijeenkomst plaats waarin het personeel van de K.L.M. afscheid nam van haar president directeur, de heer I. A. Aler.

Het kleinzoontje van de "Grote Baas" vond het allemaal wat vreemd en plechtig en zocht daarom maar zijn heil bij zijn grootvader, van wiens knieën hij het verloop van de gebeurtenissen volgde.

We zien hier van rechts naar links: Mevrouw Aler, de Heer Aler, Mevrouw Van den Beugel en Dr. E. H. Van den Beugel, die de Heer Aler zal opvolgen.

TEACHERS' CODE OF ETHICS...

by J. W. F. UITVLUGT

Some day we may have a written code of professional ethics. The reality of SIN may make it necessary. If we could all live according to the Golden Rule we would not need a written code. Questions do arise, now and then, and such questions may turn into real problems. It does not always mean that there is ill-will; cases where there is an evil intent to cheat, to deceive, to desire to hurt and to do harm, are few and far between, thanks be to God for His grace in our hearts. In most cases the problem will hinge on misunderstanding and on difference of viewpoint. In such cases it would be a boon to have a Code to which both parties can refer.

In NEWSLETTER (official communication of Federation of Women Teachers' Association of Ontario) teachers in the public schools are reminded of the rules that govern "changing position." To say the least: it gives us something to think about.

The first reminder is that, "teachers who want to resign, effective December 31st, must give written notice of their intention on, or before November 30th."

I think that all School Boards, and most Teachers, feel that changing position in the middle of the school year does not seem to be a desirable thing. And I believe that one month's notice is just as undesirable, if not more so.

I feel that contracts should be made for not less than a whole school year. That should be a Rule. It is possible that special circumstances may prevent a Teacher or a Board to fulfill the terms of the contract, in which case it should be possible to talk things over and come to an agreement on how to part in a God-honouring way. It would be difficult to make rules for there can be a great variety of "special circumstances" so that each case will have to be dealt with on its own merits. It might be proper to have an Arbitration Committee to which the parties can appeal. Such a Committee could be "permanent," or "semi-permanent", or "temporary" as the need requires.

While we are on the subject, let us explore this matter a little farther. School Boards are reluctant to give "permanent appointments" to even their best teachers. Some of their reasons are acceptable; others are not.

It is agreed that a Board has always the right to dismiss a teacher who cannot, or does not give satisfactory service. But "unsatisfactory" service is not always easy to define. I know of cases in the public schools where a teacher was not liked by some of the parents. It is amazing and tragic how much harm can be done when such parents resort to slander. Unless the teacher is extra-extra strong in his position, a campaign of persistent slander can ruin his work in a certain school.

Gossip is like weeds; hard, very hard to get rid of. It does not need to be fertilized and cultivated; it will grow in almost any kind of soil. It will damage a teacher's reputation locally, and greatly reduce the efficiency of his educational efforts.

One case comes to mind where the slander had infected the parents of the school area to such an extent that the local Board of Education decided it was time to get rid of that teacher. A large majority voted in favour of his immediate dismissal. What happened? The School Inspector, who has to approve the decision of the Board before it can go into effect, was so thoroughly convinced that the Teacher's service was satisfactory that he did not approve of the decision. Backed by the Representative of the Department of Education, the teacher could be maintained in his position. Granted that this man was not an outstanding Teacher; he was a good average and he did his level best to do a good job.

Teachers in our Private Schools do not have the backing of an expert whose judgment must be accepted and respected. In our schools, the parents are in supreme command. We believe that the Parent-controlled school is tops as a system. Perhaps it is. No doubt it is . . . IF the parents are God-controlled. When Gossip-control takes over; when the teacher is torn to pieces by Slander, it is too bad for the teacher, and, more seriously, it is too bad for the school!

Let us take warning. Gossip, because it is un-christian, is the great enemy of Christian Education. Every Parent must be alert to the danger of Gossip. Like weeds, it will get a start now and then, here or there. Like weeds also, it can be kept under control. For the good of the school, for the good of the teacher, above all for the honour of God, control it. This is a very important part of our Christian Code of Ethics.

The idea of "permanent appointments" seems distasteful to many Board members. Each member, individually, does not like it that a Teacher has the privilege to resign, while the Board does not have the privilege to dismiss. Naturally, because each individual thinks in terms of himself versus the Teacher, it does seem "unequal." However, it is never a case of one against one, but of one against a group, one Teacher against a Board, rather: one Teacher against thet Society. There is inequality! When "right" and "wrong" are to be determined by majority vote, the Teacher always loses. In this society of human beings, because of the reality of sin, the Laws, the Rules, and the Regulations will always be drawn up in such a way that the weaker party is protected against the abuse of power by the stronger party. That is a fundamental concept. If it does one thing, it certainly points up the urgent need of fervent prayer in all deliberations. It is not only the daily need of the teacher's prayer in school; rather more, the constant need of Personal Prayer, of constant contact with God, of the teacher, but also of the parents, of all the parents, and of all the pupils. Blessed is that School where the members, individually, are active in their regular, prayerful support; where each prays for others; where God rules and controls.

Yes, a Board must have the right to dismiss a teacher who is, or has become incompetent and unable to give good Christian Education. So must a Teacher have the right to seek a position where he can give greater service. A Board cannot guarantee the teacher a permanent position, nor can a Teacher guarantee permanent service. But Board and Teacher can make an agreement where they can count on each other, to serve and to let serve until circumstances arise where the agreement must be terminated for the good of the school here, or for the good of a school in another place. No Christian Teacher, worthy of the name, will lightly move from one school to another. A Teacher who is liked, who is appreciated, who has the confidence of the Parents, will not flit from school to school, but wants to stay.

Where prayer prevails, there will be a rich harvest of blessing.

Nog eens een blik op Prince Edward Island

Naast de officiële naam Prince Edward Island heeft het vele andere namen, die karakteristiek zijn voor deze provincie, n.l. "Canada's Garden Province", "The Garden of the Gulf", "Canada's million acres farm", "Speed Island" of kortweg "The Island", of P.E.I.

Lang geleden, toen het nog niet trots was op al deze namen, noemden de Indianen het "Abegweit". Dat betekende ongeveer zoiets als "bakermat in de golven". Deze naam kunt U nog terugvinden op de pont die het eiland met het vasteland verbindt. Er zijn twee pontverbindingen die beide twee schepen in de vaart hebben. De belangrijkste is die welke de verbinding onderhoudt met de Oostkust van New Brunswick, een afstand van 9 mijl. De andere pont verbindt P.E.I. met Noordelijk Nova Scotia. Deze pont is kleiner maar de afstand is groter: 14 mijl. De schepen die hier de verbinding onderhouden zijn geen ijsbrekers en zijn 's winters met vacantie. Deze provincie is maar erg klein als U een vergelijking trekt met de andere grote zusters. De totale afstand van Oost naar West is maar 145 mijl. De Noord—Zuid afstand is helemaal sprookjesachtig. De kleinste afstand is maar 4 mijl en de grootste afstand 35 mijl. De kustlijn is naar verhouding erg groot door de vele diepe inhammen en landtongen die het heeft: wel 1000 mijl! Op dit kleine stukje land wonen gemiddeld meer mensen per vierkante mijl dan in enig andere provincie van Canada. Dat dit gemiddelde zo hoog ligt, 43 per vierkante mijl, komt niet doordat er hier zoveel industrie is, maar doordat er hier zoveel "clear" land is en in een goede staat verkeert! Men behoeft hier dan ook vrijwel nooit een farm op de wildernis te veroveren.

Grote steden zijn hier niet. De totale bevolking is even over de 100.000, waarvan er ongeveer 18.000 in de hoofdstad Charlottetown wonen. 74% van de bevolking woont op het platteland. Rond 1900 had men hier een florerende scheepsbouw. Veelal werden deze schepen met lading en al verkocht naar Europa. Ook deed de lumberindustrie het goed. De houten schepen raakten uit de mode en de lumberindustrie zonder lumber, doordat de bossen erg vlug werden opgeruimd en uitgedund om plaats te maken voor de landbouw. De grootste bossen zijn nu minder dan 100 acres en leveren pulpwood en brandhout. De pulpwood industrie is weer aan 't opkomen naargelang de bomen weer groter worden. Zo af en toe vertrekt er hier een schip naar Holland, geladen met pulpwood. Vele "niet farmers" hebben het eiland verlaten omdat met de bossen en het hout ook hun werk verdwenen was. Toen kwam de welvaart geheel af te hangen van de landbouw. Dat doet het tot nu toe nog. Wel beoefent men de visserij en zijn er enkele andere bronnen van inkomsten voor de bevolking die niet betrokken is bij de landbouw, maar zolang de aardappelprijs goed is, blijft P.E.I. het hoofd wel boven water houden.

Vanzelfsprekend is de export van landbouwproducten van groot belang voor deze provincie. De belangrijkste producten die men teelt zijn, zoals U al weet, pootaardappelen en consumptie-aardappelen. Deze worden op grote schaal geëxporteerd naar de States en Zuid-Amerika. Ook kan men deze aardappelen op de Europese markt vinden. Het vervoer geschiedt per boot en trein. Practisch alle farms liggen niet verder dan 10 à 12 mijl van een spoorwegstation en niet verder dan 10 mijl van een verharde weg. Overladen is niet nodig als iets op de pont gaat. Spoorwagons en grote trucks rijden zo het ruim van de pont binnen en gaan er na 55 minuten aan de andere kant weer af. De laatste jaren werkt men aan een 55 millioen dollar dam, die de pont moet vervangen. Men is echter nog niet begonnen met het dichtgooien van de Northumberland Strait. De dam wordt in Ottawa gebouwd en telkens als er een verkiezing op komst is, is er weer een stukje klaar! Als we nu maar veel verkiezingen krijgen....

Er zijn verschillende melkverwerkende fabrieken die natuurlijk ook hun producten weer op de exportmarkt brengen. Een belangrijke markt wordt in Newfoundland gevonden voor alle mogelijke producten, zelfs tot levend vee toe.

Naast deze takken van landbouw vinden we ook nog de varkens. Wist U dat het beste bacon in Canada uit P.E.I. afkomstig is? Ook heeft een P.E.I. farmer het wereldkampioenschap voor aardappelen telen in de wacht weten te slepen. Kampioen wordt men maar zo niet! Daar heb je je kennis voor nodig en nog veel meer, waaronder grond, goede grond. Goede grond en regen op z'n tijd is meer dan noodzakelijk als U als farmer wilt slagen. Op Prince Edward Island is de grond goed en de regenval is mooi over het hele jaar verdeeld, zodat irrigatie hier iets onbekends is. Als U misschien eens een bezoek brengt aan P.E.I., zult U wel even vreemd opzien. De kleur van de grond is rood. Rood tot roodbruin. "Daar wil niets op groeien," zult U dan zeggen. Toch vergist U zich dan erg! De grond varieert van "fine sandy loam" tot "fine sandy clayloam". Het heeft een goede structuur en in de bouwvoor vindt men geen keien maar wel hier en daar een "sand stone". Deze verweren in een paar jaar. Erg steile hellingen zijn er niet. Bergen kennen we niet. Het is geen heuvelland en ook weer geen vlak land, maar juist daartussen in; meer rollend of golvend.

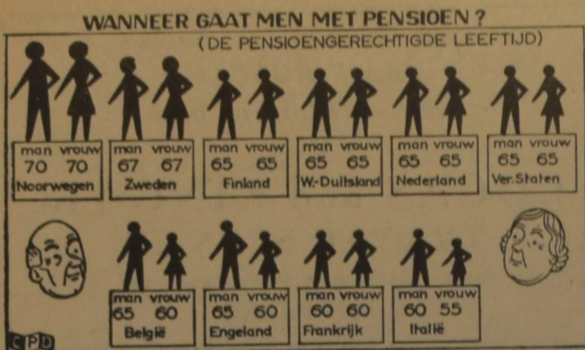
De zee is van grote invloed op het klimaat en tengevolge van de zee is het klimaat hier meer gematigd dan dieper in Canada het geval is. De gemiddelde maximum zomer- en minimum wintertemperatuur is respectievelijk 70° F. en 15° F. Nachtvorst kunt U verwachten tussen 14 October en 15 Mei. Het voorjaar is hier 2 à 3 weken later dan in Zuid-Ontario het geval is. Het vele drijvende ijs in de Gulf of St. Lawrence en Northumberland Strait is hier de schuld van. Deze twee verloren weken haalt de natuur echter automatisch voor U in.

Dit eiland is bijna een paradijs voor de farmer. Goede grond, genoeg regen en twee weken extra vacantie, wat wilt U nog meer? O ja, natuurlijk, geld. De regering is enkele jaren geleden begonnen met het geven van leningen aan hen, die zich willen vestigen op een farm in Prince Edward Island. Als ik het goed onthouden heb, kunt U een lening krijgen tot 85% van de geschatte waarde van de farm, tegen 5% rente per jaar voor maximum 20 jaar.

De prijs waarvoor hier een farm verkocht wordt is beduidend lager dan wat men ergens anders betalen moet. De prijzen gaan de laatste tijd wel omhoog doordat er nu van regeringswege leningen beschikbaar worden gesteld en door de opkomst van de tabak- en groenteteel. Er is hier n.l. ook een nieuwe diepvries-fabriek die vele mogelijkheden biedt voor een farmer.

Enkele keren hebben we nu getracht om een gedeelte van de sluier, die deze provincie onbekend houdt, op te lichten. Onbekend maakt onbemind. Doch er vertrekken hier geen immigranten die farmen willen! Het tegendeel is waar. Men komt juist uit andere provincies hier om een farm te kopen en te farmen. Als U in de toekomst een farm wilt kopen, besluit dan niet zonder eerst een blik op Prince Edward Island geslagen te hebben.

G. v. K.

WAT IS OUD

Wanneer is iemand oud? Het juiste antwoord op deze vraag is moeilijk te geven. Als wij uitgaan van de pensioengerechtige leeftijd, zien wij dat men in Italië een man van 60 jaar al als oud beschouwd, terwijl deze man in Noorwegen nog tot zijn 70ste jaar in het arbeidsproces mee blijft tellen. Natuurlijk moeten wij wel rekening houden met het verschil in levenduur in beide landen, maar dat neemt niet weg dat de verschillen in de pensioengerechtige leeftijd wel erg zijn.

In de meeste landen is deze leeftijd voor man en vrouw gesteld op 65 jaar, als de landen tenminste een algemeen ouderdomsvoorziening kennen. Want dit is nog lang niet in alle landen het geval. Daar dient men te werken tot het niet meer kan en voor de rest is men dan aangewezen op de liefdadigheid, of op zijn kinderen. (In Canada vangt de alg. ouderdomsvoorziening op 70 jaar aan).

Aangezien de gemiddelde levensduur in de wereld, steeds hoger wordt, is het te voorzien dat het aantal bejaarden in een land bepaalde problemen met zich kan gaan brengen.

In de eerste plaats zal een steeds groter wordend aantal bejaarden onderhouden moeten worden door een groep, die in verhouding lang zo snel niet groeit. In de tweede plaats zal er alle aandacht moeten worden besteed aan de bejaarden zelf. Heel wat van deze mensen voelen zich immers met het bereiken van de pensioengerechtige leeftijd, nog lang niet "uitgeteld". Zij worden echter toch plotseling uit het arbeidsproces genomen en vaak lijkt voor hen dan de zin van het leven voorbij. Wat dat is, kan men zich moeilijk voorstellen, want een ieder van ons kan zich wel duidelijk, uit eigen ervaring, de gedachtenwereld van het kind voorstellen. Men is immers zelf kind geweest maar de gedachtenwereld van de bejaarden is echter volslagen vreemd voor ons. Daar hebben wij geen enkele ervaring van, deze wereld moet voor ons nog komen.

Men heeft ook wel eens de vraag opgeworpen, of het wel verstandig voor een land is, zo plotseling een enorme groep mensen uit te schakelen die het land nog met een ontzagwekkend levenservaring en kennis van dienst kunnen zijn. Zo telt b.v. de Ver. Staten ca. 13 miljoen mensen die 65 jaar en ouder zijn. Engeland ca. 44 miljoen mensen, Nederland ca. 1 miljoen en Zweden ca. 800.000 bejaarden. Welk een schat aan kennis en ervaring moeten deze miljoen ons kunnen bieden!

Sommige bedrijven in Amerika zien dit wel in en stellen hun bedrijven weer open voor de gepensioneerden die willen blijven werken. Van bedrijfszijde laat men hier vaak ook de gepensioneerden regelmatig tesamen komen, om met hen de verschillende problemen van het bedrijf te bespreken. Vaak hebben dergelijke besprekingen een groot nut voor het bedrijf.

SCHRIFTLEZING

in gecombineerde zitting van Huis van Afgevaardigden en Senaat in ZUID-AFRIKA

Protestant Reveille bericht dat de heer H. J. Klopper, de voorzitter van het Zuid-Afrikaanse Huis van Afgevaardigden, een enthousiaste beoefenaar van Bijbel-studie is en een voorstander van het systematisch lezen van de Bijbel. Hij heeft de Bijbel niet minder dan twee en twintig maal doorgelezen.

In verband met de 350ste verjaardag van de officiële Engelse Bijbel, en de uitgave van de nieuwe Engelse vertaling van het Nieuwe Testament, werd contact opgenomen met de voorzitter van het parlement en voorgesteld dat de zitting op 14 Maart zou worden geopend met het lezen van een Schriftgedeelte uit de nieuwe vertaling. De heer Klopper heeft hierop onmiddellijk gereageerd door een commissie bijeen te roepen die samengesteld was uit vertegenwoordigers van alle partijen in het parlement. Het resultaat van de beraadslagingen was dat overeengekomen werd een gezamenlijke zitting van het Huis van Afgevaardigden en de Senaat te beleggen, tot welke zitting ook vertegenwoordigers van de kerken zouzouden worden uitgenodigd. De voorzitters van beide kamers kwamen overeen dat ieder een Schriftgedeelte zou lezen.

De conferentie zaal was voor deze gelegenheid geheel gevuld. Alle partijen waren goed vertegenwoordigd en Sir de Villiers Graaff, de leider van de oppositie nam voor deze gelegenheid plaats, met enkele vertegenwoordigers van de regeringspartij bij de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden en de President van de Senaat.

De schriftgedeelten werden duidelijk en met diepe eerbied gelezen.

Aan het eind van de vergadering overzag de heer Klopper de volle zaal en zeide: "Moge Gods Woord altijd Zijn plaats houden in dit ons geliefde land; mogen de twee officiële talen voor altijd hun plaats behouden in dit ons geliefde land".

Het officiële dankgebed werd uitgesproken door Dr. A. J. van der Merwe, de voorzitter van de Synode van de Nederduits Gereformeerde Kerk in de Kaap provincie.

In de week die daarop volgde gebruikten de Secretaris van de Protestant Association en enkele leden van de Advies-Commissie van het Brits en buitenlands Bijbelgenootschap de lunch met de heer Klopper in het Parlementsgebouw. Gedurende het gesprek vertelde de heer Klopper dat hij, toen hij een jongen was, iedere Zondag naar twee zondagscholen ging, een Afrikaanse en een Engelse, en hoe hij, door het voorbeeld van een oudere broer al vroeg de waarde leerde kennen van een systematische studie van de Bijbel — totdat, zeide hij, "beide een integrerend deel van mijn leven werden". (ICN)

Andijker Dag

De 1e JULI op Zaterdag.

Bezoekt allen de gezellige dag. 's Morgens 10 uur in AYLMER bij de kerk. Vele attracties.

Het Comité.

BOYS and GIRLS, here are finally the results of our EASTER-HOLIDAY CONTEST

Dear Boys and Girls:

We enjoyed receiving all your letters with the entries for the "Easter Holiday Contest". We remember that we asked for a big pile of letters, well, you certainly did not disappoint us. We received almost 150 entries, approximately 75 from the boys and also 75 from the girls. That was better work this time boys! However, there are more good entries from the girls than there were from the boys. It was also from the girls that we received the most essays and coloured entries.

You can imagine that it took us quite a long time before we knew the results, there were so many essays to read, stories to judge, etc. Extra points were given for the nice coloured entries, essays, stories, neatness and so on. Most of you did a good job, but some did extremely well.

Congratulations to the winners and to all the boys and girls named in the honor list. All their names will be listed below, with the names of the winners on top of each list and they will soon find their prize, a nice book, in the mail.

Our youngest contestants were 7 years of age, the oldest contestant was a boy of 17. We really appreciate it that so many of you did so much work for it.

You can see that we printed one of the pictures again to show you what was missing in it. As you will notice now, it could not be racing or running, since there is a ball in the picture, but it had to be volleyball or handball. The next time read and re-read again what is asked and you won't loose so many points.

We were very pleased with all the information and descriptions of the different sports. Most of you know a lot about sports and enjoy taking part in all the different kinds. When we read all the essays etc. we found quite a few humoristic quotations, some of which we really enjoyed.

We even received two poems, one in Dutch and one in English.

"Ik deed werkelijk m'n best
Met dit Holiday - Contest,
Maar de juffrouw nummer twee,
Valt bepaald niet mee!
Even had ik nog gedacht,
Dat mijn teacher uitkomst bracht;
Maar ook hij kon niet beslissen
En al zal ik me dus vergissen,
Ik heb handball neergeschreven,
Als 't niet goed is, wilt U 't me wel vergeven?"

Ruland Kieken
Calgary, Alta.

"PEOPLE IN ACTION"

Water skiing is lots of fun,
And a sprinter is always on the run.
Camping is for summertime,
When the days are long and the weather 's fine.

Tennis is played on a tennis court,
While hockey is a winter sport,
Diving looks dandy but I wouldn't dare,
Golfing is expensive, but I don't care.

Archery's a sport as old as the hills,
And baseball gives many a Yankee the thrills.
About bowling I'm not so hot,
Because I'm a real lousy shot.

Skiing is for wintertime,
When the days are short and the snow is fine.
Basketball is played indoors
With five players to a team, using all fours.

Patricia Meetsma
Barrhead, Ont.

not racing but . . . .

. . . handball or volleyball !

It was wonderful receiving all the entries and since we received so many we'll make sure that there will be another puzzle for you in your "Summer Holidays". Before you know it, this school-year will end and since everyone of you has a lot of time then we'll expect all of you to participate again in the next puzzle.

The Honour List:

GIRLS

	AGE	POINTS
MARY VAN STEENIS — 12017 - 38 S. BEVERLY, ALTA.	11	99
FRANCES HUIZINGHA — 34 ROYCE AVE. BRAMPTON, ONNT.	14	97
Jayne Poortinga — RR 1 — Kirktown, Ont.	13	92
Nelly Diepenveen — 12020 - 44 St. Beverly, Alta.	9	92
Lenie De Ruyter — RR 1 — Bayfield, Ont.	13	90
Teresa Riepma — RR 1 — Thamesville, Ont.	8	89
Joanne Bergsma — 11 Homewood Ave. — Hamilton, Ont.	13	87
Grace Toornstra — 12211 - 48 St. Beverly, Alta	13	85
Pauline Daling — Dummer Road, Norwood, Ont.	10	82
Jeanette van der Beek — Guarry Road, Beamsville, Ont.	10	82
Wilma Lammers — 2nd. Anne St., Port Dover, Ont.	11	80
Gertie Stolte — Alhambra, Alberta	13	78
Nel Geerts — 1433 Bridgeview Survey, P.O., Ont.	12	75

BOYS

	AGE	POINTS
RULAND KIEKEN — 2112 - 2ND AVE. N.W. CALGARY, ALTA.	12	100
GERRIE VAN DER PLOEG — RR 5 COLBORNE, ONT.	9	94
Siebe Sybenga — 1235 Exmouth, Sarnia, Ont.	11	86
Ray van der Sluis — RR 1, Chatham, Ont.	13	82

Essays and other contributions:

GIRLS

JOPIE SPAN — 23 FOURTH AVE., KINGTON, ONT.	14	— illustrated essay
Theresa Reimsma — Peers, Alta	9	— personal letter
Janette van Egmond — Belleville, Ont	8	— colouring
Elisabeth Scheurkogel — Cobble Hill, B.C.	14	— colouring
Alice Wiensma — Orono, Ont.	11	— personal letter
Rennie Janssen — Limehouse, Ont.	12	— colouring
Ida Hiemstra — Telkwa, B.C.	8	— essay
Mary van Steemis — Beverly, Alta	11	— essay
Patricia Meetsma — Barrhead, Alta.	11	— poem
Letta van der Spruit — Orono, Ont.	12	— essay
Geeringa Vanveller — Sarnia, Ont.	13	— personal letter
Elizabeth Ypma — Fort Williams, Ont.	10	— essay
Alice Kuypers — Carrying Place, Ont.	12	— essay
Joan Luymes — North Surrey, B.C.	10	— essay
Wilma Luymes — North Surrey, B.C.	8	— essay
Anna Byker — Bunston, Ont.	12	— essay
Audrey van Dyk — Fort Williams, Ont.	14	— essay
Ann de Jong — Morrisburg, Ont.	13	— essay

BOYS

JOHN WILLIAM KOLLEN — ST. CATHARINES, ONT.	11	— essay
Paul Buma — St. Thomas, Ont.	12	— essay
Arnold Meetsma — Barrhead, Alta.	13	— essay
Peter Wynalda — Port Arthur, Ont.	14	— essay
Ruland Kieken — Calgary, Alta.	12	— poem

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements $ 2.50
Marriage and anniversaries $ 3.50
Notifications of death $ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to God we announce the birth of our son and brother
SIDNEY DEREK
Mr. and Mrs. S. Polstra.
Archie.
John.
Garry.
Anny.
Henrietta.
May 6, 1961.
225 John Street, Brampton.

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij kennis van de geboorte van ons zoontje en dochtertje
BRIAN en BRENDA
Mr. & Mrs. R. Hoiting.
Een broertje en zusje voor Linda en Coby.
1872 Lakeshore Rd.
Clarkson, Ont.
13 Mei 1961.

Thankful unto our God we are happy to announce the birth of our daughter and sister
JACQUELINE AUDREY
Mr. and Mrs. H. Glas.
Emily.
Oshawa, May 19, 1961.
15 Lloyd Street.

Grateful to the Lord we announce the birth of our son
THEODORE ANDREW
Mr. and Mrs. J. T. Hessels.
Henry.
John.
Alan.
May 23, 1961.
Wellandport, R.R. 3, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter and sister
BARBARA JANE
Mr. & Mrs. Clarence Dekker.
Jack.
Amy.
Glenda.
Gordon.
Chatham, Ont., May 24, 1961.

(Sole announcement)
With gratitude to God we announce the birth of our daughter
GERTRUDE ANN
Her twin-sister was still-born.
L. J. Wierenga.
A. T. Wierenga—Havinga.
392 Church Rd.
St. Catharines, Ont.
May 25, 1961.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter
GRACE WENDY
Mr. and Mrs. W. Devries.
R.R. 2, Jarvis, Ont.

Engaged:
FRANK GUILLAUME
and
JOANNE HOOGSTAD
Toronto, Ontario.
June 3, 1961.
No reception.

Mrs. A. Hoekstra wishes to announce the marriage of her daughter
HELEN
to
Mr. MARTIN BOOMSMA
the Lord willing, on Friday, June 9, 1961 at 7.30 P.M. in the First Chr. Ref. Church of Brantford, Ontario.
Reverend D. J. Scholten officiating.
Future address: Guelph, Ont.

Mr. and Mrs. Joe Schaafsma wish to announce the marriage of their daughter
DIANNE
to
Mr. AREND E. KORVEMAKER
on Friday, June 16th, in the Christian Reformed Church of Wyoming, Ont.
The Rev. J. A. Quartel officiating.
Wyoming, Ont., R.R. # 2.
Wyoming, Ont., R.R. # 3.

Door een noodlottig ongeval nam de Heere plotseling uit ons midden weg onze innig geliefde Man en Vader
HANS HOEKSTRA,
op de krachtvolle leeftijd van 37 jaar, na een gelukkige echtvereniging van 12½ jaar.
Dat wij vertrouwen mogen dat God hem opgenomen heeft in heerlijkheid is onze rijke troost.
De diepbedroefden:
Geertje Hoekstra—de Jong.
Richard.
Grace.
Margareth.
Theodore.
George.
Doreen.
Elaine.
Frederick.
Frankford, 15 Mei 1961.

Plotseling heeft God tot Zich genomen in Zijn heerlijkheid onze geliefde Zoon, Schoonzoon, Broeder, Zwager en Oom
HANS HOEKSTRA,
op de leeftijd van 37 jaar, geliefde echtgenoot van Geertje de Jong, haar nalatende 8 kinderen, te jong om dit zware verlies te beseffen.
Wij weten dat de Heere haar sterkte en vertrouwen is in deze moeilijke weg.
De diepbedroefden:
Fam. Wed. R. Hoekstra, Ned. en Canada.
Fam. T. De Jong, Dartford, Ont.
Frankford, 15 Mei 1961.

Wanted:
A BOY
about 16, to work on dairy farm during summer season. Close to Hamilton. Chr. Ref. Please give references and wages wanted. John Vellinga, R.R. # 1, Smithville, Ont.

In Zijn ondoorgrondelijke liefde heeft de Here een onzer zusters in Hem tot Zich genomen.
HERMIJNTJE NEDERLOF
is op 23 Mei j.l. overgegaan naar het Hemels Vaderhuis.
De heerlijke belofte dat eenmaal al Gods kinderen daar verenigd zullen zijn, trooste hen die achterblijven.
Ladies Aid Emmanuel Chr. Ref. Church
"Principia Amo."
Calgary, Alberta.

The Lord willing on Sunday, June 4th, we hope to commemorate that our dear parents
JAN SCHENK
and
AAFJE SCHENK—SLUYS
were united in marriage 25 years ago.
That the Lord may bless them in the years to come is the wish of their children:
Bill and Afia.
117 Johnson Ave., Whitby, Ont.
Reception in the basement of the Hebron Christian Reformed Church of Oshawa, Elisabeth-Crescent Rd., on June 10th at 8 p.m.

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders en grootouders
JOHANNES BOEIJENGA
en
PIETJE BOEIJENGA—v. d. WIEL
op Zondag 11 Juni hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.
Dat ze nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.
Jim.
Everette en Carla,
Robbie, Eddie, Raymond.
Barbara en Joop,
Suzanne en Ricky.
Grace en John (verl.).
Gertie en Neil,
Stephen en Timmy.
Ann en Don.
Janet.
Joey.
R.R. 1, Elginburg, Ont.

PIETER DAMSMA
en
NEELTJE DAMSMA—GREYDANUS
mochten op j.l. 18 Mei 1961, samen met hun kinderen, gedenken dat zij voor 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
"Ik zal U loven, in eeuwigheid, omdat Gij het gedaan hebt; en ik zal Uw naam verwachten, want Hij is goed voor Uw gunstgenoten."
Dit is de wens van hun dankbare kinderen.
Jake and Joyce Damsma.
Edward and Wilma Dam.
Steven and Sandra Van Kruistum.
Albert and May Heemsbergen.
Gerald Damsma.
Clarence Damsma.
Robert Damsma.
James Damsma.
En kleinkinderen.
R.R. # 2, Petersburg, Ontario.

Op 24 Juni 1961 hopen wij D.V. met onze geliefde Ouders en Grootouders
H. OOSTERHUIS
en
H. OOSTERHUIS—POFFERS
hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.
Onze wens is dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons moge sparen.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Vlaardingen, Holland:
H. Oosterhuis.
H. Oosterhuis—Ten Kate.
Belleville, Ont.:
J. Ten Kate.
G. Ten Kate—Oosterhuis.
Ingrid.
Sylvia.
193 Charles St.
Belleville, Ont.

Te huur:
EEN BOERDERIJ
in Eastern Ontario, 180 acres, 80 acres bouw- en weiland, een gedeelte geploegd. Lage huur. Direct te aanvaarden. Aan country road, een halve mijl van de hoofdweg. Omgeving Chr. Ref. Church. Brieven onder No. 1378, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VOOR VERZORGING VAN UW REIS
NAAR HOLLAND
per vliegtuig of boot
NAAR
LUCAS and KING Ltd.
TRAVEL SERVICE
Voor volledige inlichtingen en reserveringen vraag
JAN FABER
in het bijkantoor van LUCAS & KING, Main Floor Simpson-Sears, op "The Centre" in Hamilton. Postadres: Simpson-Sears at the Centre, Hamilton, Ont. Tel. LI 9-2475, of bel Jan Faber 's avonds thuis in Burlington op NE 7-5119.

The Lord willing, on Sunday, May 28th we hope to commemorate that our dear parents
FEITZE WITTEVEEN
en
STYNTJE WITTEVEEN—HARMSMA
were united in marriage 25 years ago.
That the Lord may bless them in the years to come is the wish of their children.
Cobble-Hill, B.C.:
John & Wiepie.
Chemainus, B.C.:
Alice, Lucas & Rickie, Bazuin.
Duncan, B.C.:
Sadie, Rudolf & Christine, Wikkerink.
Cobble-Hill, B.C.:
Ike & Jennie.
Raymond.
Susan.

Zo de Here wil en wij leven hopen wij met onze kinderen de 6de Juni de dag te gedenken dat wij voor 25 jaar in de echt zijn verbonden.
JOHN WALINGA
en
ELLKJE WALINGA—DE JONG
Kinderen:
George.
Henry (Duitsland).
Ida en Leke Laws (John).
Ina en Bill Rarr.
Anna.
Eke.
Jack.
Gerry.
Margaret.
De receptie wordt gehouden op Zaterdag 10 Juni te Stewardtown, P.O. R.R. 2, Georgetown, Ont.

The Lord willing we hope to commemorate with our beloved parents
NANNE GROENEWOUD
and
GRIETJE GROENEWOUD, nee Harder
on June 3 their 25th wedding anniversary.
We hope and pray that the Lord will keep them safely through the coming years.
Their grateful children:
Tiemen and Beppie Bomhof (Victoria, B.C.).
Gerben (Grand Rapids, Michigan).

HOLIDAY!!
Are you looking for a nice holiday or a weekend at a minimum cost where you can cook your own meals? Spend it on the tourist farm near Lindsay, Ont., close to the Kawartha Lakes. For information and reservation call Toronto CLifford 5-5247 or Hamilton FUlton 5-3405 or write to Mr. J. Schaafsma, 65 Lakeshore Rd., Apt. 211, Toronto 14, Ont.

FISHING - BOATING - COTTAGES - CAMPING
Zoekt U voor de komende vacantie een cottage of kampeerterrein? Goede faciliteiten voor groepskampen. Voor nadere inlichtingen schrijf naar: "Little Europe Resort", Bracebridge, Ont. (± 35 mijl vanaf Chr. Ref. Church in Orillia).

Blue Bird Motel
Met vacantie naar Southern Ontario. Stop at the Blue Bird Motel, located on No. 2 Hwy., 3 miles East of Woodstock. Breakfast served. Modern fam. size rooms. Reasonable rates. Phone Eastwood HO 7-5341. Your hosts,
Mary - Henry Feenstra.

---

150 Acre Mixed Farm
Tussen Jarvis en Simcoe. Goed stenen huis, met furnace en badkamer. Grote barns, kippenhok, machineschuur, cement silo. Vraagprijs $ 26,000.00. Down $ 6,000.00.

147 ACRES MIXED FARM
14 Mijl van Hamilton. Nieuwe barn, machineschuur, kippenhok. 2 stenen huizen, 1 van alle gemakken voorzien, olie furnace, badkamer. Alle nodige machinerieën. Eén huis is oud en moet opgeknapt worden. Deze farm kan met het oude huis gekocht worden, en zonder machinerieën, voor een laag downpayment. Vraagprijs alles inbegrepen: $ 42.000.00. Down $ 15,000.00.

50 ACRES
4 Mijl van Hagersville. Goed huis en barns. Vraagprijs $ 12,500.00. Down $ 4,500.00.
Deze 3 farms moeten verkocht worden, de eigenaars zijn oud en ziekelijk.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

---

200 ACRE FARM
170 acres workable, good for mixed farming, crops potatoes or possible tobacco. Cement clad house, 6 rooms. Barn 94 x 52, steel roof, silo. 3 Miles from Beaverton and Lake Simcoe, 1 mijl to school. $ 20,000, $ 10,000 down. S. J. Newman, Realtor, Beaverton. Phone GA 6-7456.

Voor gezelligheid en goede service, tijdelijk of permanent, write or phone:
MA SCHUURMAN
39 Indian Trail, Toronto 3, Ont.
RO 2-7846.

FOR HOUSES,
Investment Properties,
Building Lots and Farms,
in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

Twee bondgenoten:
Gezondheid èn Levenslust.
Want de basis heet:
volwaardige voeding.
LIGA
Krachtige Kost voor het Kind!
LIGA! Let op de èchte!

The Immigration Committee of the Christian Reformed Church of Blenheim, Ontario, wil Uw aandacht vestigen op de

OPENINGEN VOOR VAST WERK

die ontstaan zijn door de opening van de nieuwe Ontario Hospital School, die zeven mijl buiten Blenheim door de Regering van Ontario gebouwd is.

Personeel wordt gevraagd voor de volgende afdelingen: wasserij, keuken, onderhoud en schoonmaak van gebouwen, naaisters, kantoor-personeel, mannelijke verplegers, nurses aides, tuin- en park-personeel, magazijnbedienden, stock-clerk, dairy-personeel, teachers voor zwakzinnige kinderen, enz.

Voor verdere inlichtingen en application-forms schrijf direct naar: Cedar Springs Ontario Hospital School, Blenheim, Ontario.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Phoenix (Ariz.) H. A. Venema te Toronto II, Ont.

te Brockville, Ont. als Home Missionary met standplaats Charlottetown, P.E.I. Rev. J. C. Derksen te Guelph, Ont.

Bedankt

voor Fort William, Ont. H. Numan te Niagara Falls, Ont.

Aangenomen

naar de Immanuel Chr. Ref. Church Mt. Hamilton, Rev. J. Quartel te Wyoming.

Bedankt

voor Halifax, N.S., Rev. J. Maliepaerd van Hoboken, N.Y.

voor Nobleford als Missionary voor Indonesië Rev. J. Hekman van Oak Harbor, Wash.

Beroepen

te Telkwa-Smithers, B.C. Rev. J. Griffioen van Sunnyside, Wash.

Bedankt

voor Iron Springs, Alta. Rev. J. W. Postma van Haney, B.C.

voor Hull, Iowa Rev. H. A. Venema van Toronto.

Aangenomen

naar Cochrane, Ont., Toronto roepende kerk, als Home Missionary, Rev. B. Kok, voorheen Prot. Ref. pred. te Lansing, Ill. Zijn adres is nu Cochrane, Ont., 261 - 10th Ave., Box 11.

Met Emeritaat

Emeritaat is verleend aan Rev. J. J. Holwerda van Port Alberni, B.C. Hij is aldaar predikant sinds 1956.

Ook Rev. J. R. Van Dyke van Grangeville, Idaho ging met emeritaat. Hij diende de kerken van Langley en Ladner, B.C. van 1945 tot 1957.

Rev. L. Van Laar van Pella II, Iowa gaat eveneens met emeritaat. Hij diende de kerk van Brockville, Ont. van 1952—1956.

NETH. REF. CHURCH
(Geref. Gemeenten)

Bedankt voor Bradford, Ont. Ds. J. van Haaren van Kampen, Ned.

Ingezonden

CAPITAL PUNISHMENT

Hooggeachte Redactie,

In Calvinist-Contact van 19 Mei j.l. komt Rev. D. N. Habermehl opnieuw terug op het onderwerp: Bijbel en Doodstraf.

Hij begint met te verwijzen naar het in C.C. van 5 Mei j.l. opgenomen stuk betreffende de doodstraf, dat door de classes Toronto, Eastern Ontario en Hamilton van de Chr. Ref. Churches was gezonden naar Mr. Diefenbaker. Onmiddellijk daarop laat hij volgen enkele uitspraken van theologen, die de bijbelse fundering van de doodstraf disputabel stellen.

Deze voorstelling van zaken lijkt mij onjuist. Iemand, die C.C. van 19 Mei leest, maar het no. van 5 Mei of het genoemde classicale schrijven inzake de doodstraf niet gelezen heeft, krijgt onwillekeurig de indruk, dat het bewuste classicale schrijven ook in de geest van de geciteerde theologen was. En niets is minder waar dan dat. Het classicale schrijven wijst er de overheid op, dat zij, op grond van Gods Woord, niet alleen het recht, maar ook de plicht heeft om de doodstraf in bepaalde gevallen toe te passen. De exegese van de in het classicale schrijven aangehaalde Schriftplaatsen is die van de in dit blad reeds eerder genoemde bekwame Gereformeerde theologen.

Het is duidelijk, dat Rev. Habermehl, gezien zijn vorige publicaties, het niet met het classicale schrijven eens is. Dat blijkt ook nu weer, doordat hij Paul Althaus laat zeggen, dat men, bij een goede en wetenschappelijk-verantwoorde exegese, aan de betreffende teksten in de Bijbel geen grond kan ontlenen voor een handhaven of weder-invoeren van de opstellers van het classicale schrijven?

Natuurlijk heeft Rev. Habermehl niet de bedoeling gehad om opzettelijk een onjuiste voorstelling van zaken te geven. Maar zoals het er nu staat, kunnen uit wat hij geschreven heeft verkeerde conclusies getrokken worden.

Wat mij betreft, ik heb mij verblijd over het kloek getuigenis van de Chr. Ref. Classes. Het is echt Calvinistisch. "Zo spreekt de Heere". In hun eigen taal kunnen de Canadezen nu lezen, wat God in Zijn Woord van de overheid eist. Tot de Wet en tot de Getuigenis!

En nu maar hopen, dat Mr. Diefenbaker en wij allen het ter harte mogen nemen.

Jac. Overduin.

Naschrift van de redactie:

Dit stuk van Rev. Overduin hebben wij opgenomen, niet om opnieuw een discussie te openen over de doodstraf, zoals wij die kortgeleden in ons blad hebben gehad. Wij menen echter dat Rev. Overduin door zijn schrijven een mogelijk misverstand uit de weg heeft geruimd.

Red.

HAMILTON HIGH SCHOOL ERKEND

Nadat het Department of Education of the Province of Ontario een inspectie had laten verrichten heeft het thans officieel medegedeeld dat de Hamilton District Christian High School is erkend. Voor wat betreft de kwaliteit van het onderwijs betekent dit dus dat de Hamilton Christian High is gelijk gesteld met de Public High Schools. Het einddiploma van de Christian High is daardoor gelijk in waarde aan dat van de Public High School. Dit diploma wordt dan ook behalve door de Principal van de School tevens getekend door de Minister van Onderwijs van de Provincie.

Dit is uiteraard vor de nog jonge High School een opmerkelijke gebeurtenis, die met veel blijdschap en dankbaarheid is begroet.

YOUTH RALLY

May the 22nd was a great day for the Young People of the Niagara League. For it was the day of our Spring Rally, held in St. Catharines. Young People came from far and near for this big event. Yes even from Rochester New York they were present. The societies who just recently joined or will join our league. The attendance was great for all three meetings. Our theme for this Rally was *"Give Me Thine Heart"*.

At 10 a.m. the first session began, with the Oratorical Contest being the highlight of it. Mr. Tony de Weerd was chairman for this morning meeting. We had nine contestants deliver their orations. After the decision of the judges, it was found that Miss Kienie Diemer from St. Catharines had won first prize in the girls division on the topic — *"Lord Teach Us To Pray"* and Mr. John Kraay also from St. Catharines won first prize in the boys division, with a speech called *"I do"*.

Mr. Tom Alkema was chairman for the afternoon meeting, he read us from scripture Galatians 4:1-11 and opened in prayer. A musical number was given by the St. Catharines young women. Our speaker for the afternoon was then introduced to us, being Rev. John Vriend from Simcoe. The title of his address was: *"Independence . . . . with or without God?* Rev. Vriend pointed out to us, that we, when we are children, are dependent, but when we become older solid found foundation. We must strike our roots in the church. We must take part in the program of the church. We must be in the service of the King. If we confess our dependence to our God, then we will have a solid independence.

A trumpet solo was yet given, and Rev. Vriend closed with us in prayer.

At this time we were asked to come together at the ball park for the recreatinal program consisting of baseball, soccer etc. Soon it was suppertime and everyone went looking for a Restaurant. I'm sorry to say, that some of us, left our supper half finished in order to be on time for the evening session which started at 7.30 p.m.

Our league president Mr. Peter Borgdorff was chairman of the evening. We were led in a sing song by Mr. Renier Scholten. Our chairman read to us from scripture Matthew 16:21-28 and opened in prayer. The roll call was taken, showing all societies present. The awards for the Young Calvinist Campaign were presented to the Hamilton, Brantford and Simcoe societies for the highest scores in the league. Also the contestants in the Oratorical Contest were awarded with some excellent books.

The highlight of the evening was the address delivered by Rev. Dr. P. Y. De Jong from Hamilton, who spoke to us on our Rally Theme *"Give Me Thine Heart"*. Dr. De Jong called our attention to the conditions of our hearts. How are our hearts behaving? We need hearts changed by Christ, controlled by Christ and challenged by Christ. He also mentioned that God not only wants our heart, He also wants our own self, our life. In all our life we should show that Christ is living in us. We should be as shining lights in this new country.

After a few musical numbers, Dr. De Jong closed with us in prayer.

Because of the two American societies present, we then sang The Star Spangled Banner and O Canada. This truly was a Rally where our minds and hearts were spiritually refreshed, where we could enjoy true Christian fellowship. By many a young person the words were expressed: *"What a wonderful Rally"*.

Christine Wesseling
reporter.

Wordt de malariamug onkwetsbaar?

Europa in 1962 vrij van malaria?

Het rijk en de beschaving van de oude Grieken is vernietigd door een mug. Dit althans volgens een theorie van prof. G. Belios, waarin gezegd wordt dat de legers van de Grieken steeds meer te lijden hadden van de malariamug, uiteindelijk verzwakte dit hun weerstand en de grenzen van Griekenland kwamen open te liggen voor de legers van de vijand. In hoeverre deze theorie juist is, kunnen wij hier niet beoordelen. Zelfs al zou zij onjuist zijn, dan geeft zij nog op uitstekende wijze de omvang en de dodelijke kracht van de malaria aan. Nog in 1938 telde Griekenland één miljoen zieken die aan malaria leden; thans telt het land nog slechts 1200 ziektegevallen van malaria.

Dit prachtige resultaat is het gevolg van het werk van de Wereldgezondheidsorganisatie van de Ver. Naties. In samenwerking met de diverse regeringen voert deze organisatie een complete oorlog tegen de malariamug. Als resultaat van het offensief in Europa, heeft men berekend dat in 1962 de malaria uit geheel Europa verdwenen zal zijn. Voor altijd! Dan wordt Europa het eerste van de werelddelen, die bevrijd zijn van een van de oudste vijanden van de mensheid: de malariamug.

Een prachtig resultaat en een zeer belangrijk feit in de Europese Geschiedenis. De wereld is echter groter dan Europa en het blijkt dat ons continent een "eiland" in het rijk van de malariamug wordt. Thans leven n.l. nog 1 miljard mensen onder de dreiging van de malariamug.

Op onze kaart geven wij een overzicht van de stand van zaken in het rijk van de malaria. Het rijk waartegen de wereldgezondheidsorganisatie ten strijde is getrokken. De strijd wordt gevoerd met "actiecommando's", bestaande uit mensen, vrachtauto's, geneesmiddelen, verdelgingsmateriaal tegen de muggen, etc. Een eenheid omvat totaal ca. 250 mensen, plus het benodigde materiaal. Het vraagt ca. $100.000 om een dergelijke eenheid in het leven te roepen. In totaal 92 landen zijn dergelijke commando's, in samenwerking met de regeringen, actief in de strijd tegen de malaria. Een strijd waarin de mug voorlopig nog de sterkste is, dat betekent dat de oorzaak van de malaria nog springlevend is, en hoe!

De malaria tast vooral kinderen aan. Ongeveer 10—15% van de kindersterfte in de landen waar de malaria heerst, komt op rekening van de malariamug.

Men kan deze mug echter bestrijden met verdelgingsmiddelen, maar het schijnt dat de insekten geleidelijk immuun worden voor deze middelen. In verschillende landen is namelijk een immuniteit van de mug geconstateerd tegen de verdelgingsmiddelen! Zij schijnt dus onkwetsbaar te worden.

Men betracht dan ook de grootste spoed bij het "offensief", voor de mug onkwetsbaar wordt voor de thans bekende verdelgingsmiddelen. Momenteel heeft men in 13 van de 92 landen, de malaria aanzienlijk terug weten te dringen, maar in de andere landen moet er nog heel wat werk worden gedaan, eer men van enig succes kan spreken.

Zonder twijfel heeft de directeur van de wereldgezondheidsorganisatie dan ook gelijk, als hij zegt dat het veel belangrijker is de malaria te bestrijden, dan één voet op de maan te zetten. Het gaat hier om de gezondheid van 1 miljard mensen, terwijl de ruimtevaart nog niet één mens gezond kan maken.

Er kan dan ook niet genoeg waarde worden gehecht, en bekendheid worden gegeven aan de strijd die er gaande is tegen de malaria, nu, op dit moment.

DE KERK GROEIT ONDER DRUK

Tegenover al het slechte nieuws dat gedurende de laatste jaren uit Columbia komt, is het goed ook aandacht te schenken aan die berichten die wijzen op de voorspoedige ontwikkeling van de Protestantse Kerken, ondanks alle vervolging en druk.

De Evangelische Confederatie van Columbia geeft daarover interessante cijfers. Het aantal gedoopte leden van de Protestantse kerken nam van 1953 tot heden toe van 11958 tot 33156. Dit betekent een gemiddelde groei van 16% per jaar. Van de kinderen van Protestantse ouders die 12 jaar en ouder zijn, zijn alleen die medegeteld die een openbare belijdenis van hun geloof in Christus hebben afgelegd.

Men schat dat de totale Protestantse gemeenschap ongeveer vijf maal zo groot is als het totale aantal leden van de kerken. Dit komt ongeveer op 165780 personen of 1.17% van de totale bevolking. De gemiddelde opkomst voor de belangrijkste wekelijkse diensten bedraagt 70.000.

Er zijn 429 kerken met nog 1188 "preaching stations" die verzorgd worden door 192 predikanten (waarvan 113 Columbianen) en vele lekepredikers en evangelisten.

Er zijn 211 Protestantse dagscholen, die bezocht worden door 11363 leerlingen, en waaraan 488 onderwijzers zijn verbonden.

Er zijn in totaal 43 klinieken en apotheken. De grootste kliniek is de Baptistische kliniek van Barranquilla met 55 bedden.

Dit alles betekent echter niet dat de situatie voor de Columbiaanse Protestantse Kerk ook maar iets minder critiek is dan gedurende de laatste 12 jaar het geval is geweest. De vervolgingsbevelschriften van de regering zijn nog steeds ongewijzigd en ook geldt nog steeds het verdrag tussen Columbia en het Vatikaan dat de Protestanten verbant uit tweederde gedeelte van het land. (ICN)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....